

CLARK DARLTON

Nábor pro Arkon

Knihovnička Perry Rhodan 84

Přeložil Jaroslav Kuťák

Vypadá to pro nás zatraceně špatně!"

Rhodan přikývl. „Jsou to sice tvrdá slova, ale říkáš naprostou pravdu. Bully. Vypadá to pro nás skutečně velmi špatně. A nejen pro nás, hlavně pro Zemi, pokud se brzy nestane zázrak."

Starý muž s bílými vlasy, sedící u jednacího stolu vlevo vedle Podaná, pomalu přikyvoval. V jeho červených očích však ne-vyhasl plamen naděje. Rhodan se k němu naklonil.

„Creste?"

Starý Arkonidan, potomek vládnoucího rodu na Arkonu, znovu přikývl. „Chtěl jsem s Reginaldem Bullem souhlasit, ale zároveň jsem chtěl dodat, že ztrátu KUBLAJCHÁNA jsme neutralizovali relativním vítězstvím- Byly totiž zničeny poslední stopy, které by mohly počítačového Regenta Arkonu upozornit na souřadnice Země. Také už není žádný žijící Topsider, který se kdysi účastnil invaze na Vegu a dnes by o tom věděl. Jistě, KUB-LAJCHÁN jsme ztratili..."

„To Bully na mysli neměl," klidně namítl Rhodan. „Obávám, se, že má na mysli spíš celkovou situaci. Je to jasné: v celé Galaxii existují tři mocenské faktory. Zprvce to jsou Druufové, ti budou ještě celých dvanáct měsíců představovat nebezpečí, které nás všechny bude ohrožovat do doby, než se uzavře prasklina mezi oběma sousedními Časoprostory. Dále je to gigantický počítačový mozek arkonidského impéria, který má sice momen-

táhle spoustu práce s Druufy, kteří pronikají do jeho říše, ale jednoho dne se Regent obrátí proti nám a bude nás chtít najít a zničit! Třetím mocenským faktorem jsme totiž my."

Napravo od Rhodana seděl druhý Arkonidan. Navenek vypadal mladší než Crest. Ovšem zdání klamalo. Allan byl ve skutečnosti starší o více než deset tisíc let. Díky svému aktivátoru buněk byl prakticky nesmrtelný. Tento přístroj získal kdysi v minulosti od bytosti, která žila na planetě Poutník. Po zániku Atlantidy zůstal na Zemi a později se stal Rhodanovým nejlepším spojencem.

Atlan řekl nahlas a zřetelně: „Obávám se, že existuje jenom jedno východisko z této situace: musíme nějakým způsobem vypnout Počítačového Regenta"

Všichni zadrželi dech.

Tato výzva, přicházející z úst Arkonidana, zněla neuvěřitelně. Zároveň bylo všem jasné, že je prakticky neproveditelná. Regent Arkonu byl chráněn proti jakémukoliv útoku zvenčí.

Ale... byl chráněn i proti útokům zevnitř?

Rhodan se této myšlenky okamžitě ujal. „Máme ještě sedm superobřích křižníků typu TITAN a DRUSUS. Z našich fiktivních transponderů jsme ztratili jenom jeden. Nemůžeme ho nahradit. Naše vesmírná flotila je velká, ale ve srovnání s arkonidskou nepatrná. Takže jak bychom měli na Arkon zaútočit jinak, když ne zevnitř?"

„Zevnitř?" divil se Atlan. V očích se mu rozsvítilo. „No, snad je to ta správná odpověď."

Nalevo od zrzavého Bullyho seděl kapitán Hubert Gorlat. Byl to odborník ze Sluneční bezpečnosti, přímo podřízený jejímu šéfovi Allanu D. Mercantovi. Schopnosti tohoto muže byly mnohem větší, než jeho všední zjev prozrazoval.

„To by snad mohl být úkol pro mne," řekl ledabyle, ale hlas se mu chvěl vzrušením.

Rhodan se pousmál. „Svolal jsem toto shromáždění a vy všichni se můžete spolehnout, že u tohoto stolu nesedí nikdo Čistě náho-

dou." Pak se podíval na jednoho po druhém. „I vy, Gorlate, dostanete svůj úkol."

„Ty už máš nějaký plán?" ujišťoval se Bully.

„Vznikne během této porady," odpověděl Rhodan a naznačil tím, že se na vytváření plánu může podílet každý z přítomných. „Konstatujme nejdříve ze všeho fakta. Topsiderové už nejsou schopni předat Regentovi souřadnice Země. Přesto nás Regent jednoho dne najde, až pro něj Druufové nebudou znamenat žádné nebezpečí a bude se moci soustředit jenom na nás. Arkonidské impérium je nyní sjednocené a silné. Jednoho dne nějaká zbloudilá loď najde Zemi a odvysílá její souřadnice na Arkon. A pak - ano, co potom?"

Nikdo mu na to neodpovídal.

Starý Crest několikrát přikývl.

„Jejich útok potom nemůžeme přežít," řekl vážně. „O tom nemůže být pochyb. Arkon by Zemi zničil, přestože by obě vaše říše mohly společně vytvářet galaktickou politiku. Hloupost dřívějších pozemských politiků se zopakuje na kosmické úrovni."

„Váš návrh, Creste?"

Rhodan vyslovil svůj požadavek věcně a klidně, přestože byl velice rozrušen. Nedával však nic najevo.

Crest vzdychl. „Já mám něco navrhopat? Možná bych vás mohl upozornit na určité okolnosti. Kdo je náš protivník? Arkonidané? Ne, ti ne, ti jsou sami řízení počítačovým Regentem. Naším protivníkem je jenom Regent Arkonu! Musíme ho odstranit, pokud chceme na Arkonu mír. Počítačový Regent byl vytvořen samotnými Arkonidany pro případ, že by Arkonidané nedokázali dál vládnout své říši. Regent automaticky převzal řízení v okamžiku, jakmile vůle a duševní síly Arkonidanů klesly na nulu. Ovšem když byl tento centrální počítač konstruován a budován, věnovali se mu ještě ti staří a stateční Arkonidané. To je věc, kterou bych chtěl označit jako klíč k úspěchu. Protože považuji za zcela vyloučené, aby vědci, kteří dávali Regenta dohromady, nezapadovati žádné bezpečnostní opatření. Mysleme přece lo-

gicky, pánové. Arkonidané vytvořili počítačový mozek, aby převzal vládu nad Impériem, pokud by sami zdegenerovali a nebyli schopni vést říši. Už tenkrát tedy byli dostatečně moudří, aby znali své vlastní slabé stránky. Proto se můžeme klidně domnívat, že byli dostatečně chytří i na to, aby se nevydali superpočítači napospas. Jednoho dne by se mohli opět rodit schopní Arkonidané'- v to museli tihle vědci tenkrát doufat. A takoví Arkonidané by potom mohli znovu převzít vládu nad říší. Z toho celkem jednoznačně vyplývá, že Regent musí mít nějakou pojistku. Naším úkolem je najít ji. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?"

Zkoumavé se rozhlížel po přítomných. Rhodan přikývl. „Absolutně, Creste. Chápeme, co máte na mysli. Takže nám zbývá pouze zjistit, jak byl Regent v tomto ohledu zabezpečen a Jak toho zabezpečení využít. Myslíte, že bude těžké je najít?"

Crest poněkud znejistěl. „Lehké to asi nebude, ale tak těžké to zase být nemůže."

Gorlat zůstal střízlivým mužem faktů: „Než o tom začneme přemýšlet, měli bychom si ujasnit, zda je vůbec možné se k Regentovi přiblížit."

Atlan si vzal slovo. „Myslím, že se připojím ke Crestovi. Nejdůležitější je, že jsme přesvědčeni o jakémsi zabezpečení, že prostě existuje. K této možnosti se vyjadřuji kladně. Takové zabezpečení existuje! Proto musí být možné vypnout počítačového Regenta bez jakéhokoliv boje, snad jen za pomoci malé lsti.

Pak by se Arkonidské impérium mohlo vymanit z moci strojového diktátora."

„Otázkou však je," namítl Bully, „jak se dostaneme na Arkon, aniž by nás jeho zbraně cestou rozložily na atomy."

„Proto tady sedíme," řekl Rhodan a se zájmem se otočil k Allanovi: „Takže ty jsi pevně přesvědčen - stejně jako Crest - že existuje nějaké zabezpečení?"

„Samozřejmě že jsem, barbare," odpověděl Atlan. „Copak jsem tenkrát před deseti tisíci lety nebyl admirálem arkonidské flotily-

ly? Sice jsme tehdy neměli ani pomyšlení na to, že budeme konstruovat počítač, který by mohl bez námahy řídit impérium, ale teoretici už podobné plány vypracovávali. A určitě v nich byla i zmínka o bezpečnostních opatřeních, která by správnému muži umožnila počítač přeprogramovat."

„To je právě ono. Je řeč o správném muži! Kdo je tím správným mužem?"

Odpovědí mu bylo, jako už často, pouze mlčení.

Rhodan se usmíval, „Měli bychom být Crestovi a Atlanovi za jejich názory vděční, protože se zcela kryjí s mými vlastními domněnkami. Musím vám proto sdělit něco, co jsem si dosud ponechával pro sebe. Už několik měsíců se detailně zabývám osudem našeho agenta Jeremyho Toffnera- Řekl bych, že se stane jednou z klíčových postav, které nám umožní přístup do pevnosti Arkonu."

„Jeremy Toffner?" zeptal se Bully a snažil se vzpomenout si. Nebylo divu, kosmických agentů měla Sluneční říše po celé Galaxii tisíce. „Kdo je to?"

„Muž, který se narodil na Venuši. Kapitán Gorlat si o něm najde všechny údaje. Ale to teď není důležité. Nás musí hlavně zajímat, kde Toffner sedí."

Rhodan udělal krátkou pauzu.

Bully to nevydržel: „Kde sedí?"

„Na Zalitu, čtvrté planetě slunce Voga."

Muži na Rhodana nechápavě zírali. Zalit byl pouhé tři světelné roky od Arkonu.

^^ ->

Zaliterané byli dobrými poddanými Regenta Arkonu.

Jeremy Toffner to zjistil už během prvních dnů poté, kdy byl tajně vysazen na cizí planetě. Vybaven perfektními doklady, které mu dala k dispozici Sluneční bezpečnostní služba, a které zněly na jméno Garag, se mohl s klidným srdcem a svědomím přiblí-

žit ke kontrolám. Jeho zevnějšek byl na lékařském výzkumném oddělení upraven tak, že by ho nepoznala ani vlastní matka. Každý ho musel na první pohled považovat za opravdového Zaliterana.

Zaliterané se zevnějškem podobali lidem - koneckonců byli dávnými potomky Arkonidanů. Byli většinou štíhlí a vysocí. Barva jejich pleti byla rudohnědá a vlasy měli zrzavé.

Zalit patřil k planetám s vysokou civilizací koloniálního lidu Arkonu. Zaliterané byli spolehliví spojenci Arkonidské říše.

Jeremymu Toffherovi se bez větších potíží podařilo ztratit se ve třiceti milionech duší obyvatelstva Tagnoru. Tagnor byl hlavním městem planety Zalit a pokrýval plochu, na kterou by se vešel jeden pozemský stát. Celkový počet obyvatel planety dosahoval osmi miliard.

Stejně jako na planetě Arkonu, dominovaly i v Tagnoru trychtýřovité stavby. Dole v nejužším místě byl vstup, který návštěvníka zavedl do zcela uzavřeného světa. Byty a místnosti byly umístěny na terasách šikmo stoupajících stěn vnitřku trychtýře.

Tvar trychtýřovitých staveb odpovídal přáním Arkonidanů. Chtěli být sami a chtěli bydlet individuálně. Zaliterané tento zvyk svých předků převzali a udržovali jej.

Největší trychtýřovitá stavba patřila vládě. Premiérem vlády byl Zářit. Tento Zářit byl přímo podřízen Regentovi Arkonu a plnil jeho přání.

Přestože se Toffherovi hned první dny podařilo proniknout bezpočtem stráží, nedokázal se zbavit nepříjemného pocitu. Zdržoval se totiž velice blízko jámy lvové. Arkon byl nablízku, byl příliš blízko. Kdyby ho odhalili, možná by neměl ani čas zneškodnit své tajné podklady. Možná by mu ani nezbyl čas zapomenout na všechno, co věděl.

Civilizace Zaliteranů se nacházela na cestě zpátky k barbarství. Zaliterané nebyli tak zdegenerovaní jako Arkonidané, ale trpěli stejnou nudou- Projevy této nudy nabraly podobu návratu ke krutým hodnotám minulosti.

Když se Jeremy Toffner usadil v Tagnoru, nemohl se věnovat žádným oficiálním obchodům, aby nevzbudil pozornost nedůvěřivých úřadů. Jakmile se však začal věnovat zčásti nelegálním obchodům, okamžitě poznával spousty Zaliteranů i vládních úředníků, kteří si ze zákonů nedělali těžkou hlavu.

O zábavu se tu starali gladiátoři v arénách. Tento krvavý boj byl povolen a dokonce podporován státem. Přesto však boje v aréně obklopoval jistý nádech ilegality, kterou nikdo nepotvrzoval ani neodmítal. Bylo to trochu divné. Toffner si to nedokázal vysvětlit.

Ubytoval se v jednom z trychtýřových domů, ale většinou se zdržoval v rozlehlých halách a místnostech pod hlavní arénou-Znal tam každý kout, každý možný úkryt, každou chodbu. A v těchto prostorách také ukryl své tajné vybavení kosmického agenta.

Obsahovalo hypervysílačku, kterou se v pravidelných intervalech hlásil jedné ze stanic, rozptýlených ve vesmíru. Prostřednictvím této stanice dostával také rozkazy a instrukce. Tato stanice představovala jeho jediného prostředníka ve spojení se světem lidí. Protože na Zalitu byl jediným Pozemšťanem.

Už tam žil téměř čtyři měsíce.

Právě získal povolení úřadů, že smí v aréně organizovat boje mezi krvelačnými Hhracky a dobrovolnými gladiátory. Jeho renomé tím stoupl, alespoň v očích těch, kdo na bojích vydělávali- Chválili si ho, protože byl nápaditý, a zajišťovali mu vysoké procento ze zisku. Toffnerovi to vyhovovalo. Kdo chtěl žít, potřeboval peníze i tady na Zalitu. Rezervy, které dostal na cestu, nebyly nevyčerpatelné.

Než odešel domů, navštívil tajný úkryt hluboko pod zemí ve skalách. Nebyl ještě čas na jeho rutinní hlášení, ale varoval ho jakýsi instinktivní pocit. Každopádně nebyl překvapen, když vstoupil do místnosti a všiml si, že na vysílačce bliká Červená kontrolka.

To znamenalo, že zvenčí přichází hypervysílání. Rychle za-

vřel a zapnul přístroj. O pár vteřin později se na malém monitoru objevila tvář neznámého muže. Zvědavě si ho prohlížel a usmíval se.

„Vy jste agent Toffher - kód ZV-4?“

ZV-4 znamenalo: Zalit - Voga - čtvrtá planeta. „Ano!“ potvrdil.

Muž pokračoval: „Chce s vámi mluvit šéf. Čekajte třicet vteřin,“
Šéf?

Existovali jenom dva muži, kteří byli označováni za šéfy. Především Administrátor Sluneční říše Pěny Rhodan. Pak Mercant, šéf Sluneční bezpečnostní služby. Co po něm mohl Mercant chtít? Ale pak se Toffner zachvěl. Byl tím Šéfem míněn Rhodan?

Zadíval se na opět prázdný monitor a čekal. Dvacet vteřin a pak...

Jakmile se objevila další tvář, Toffner věděl, že jeho domněnka byla správná. Perry Rhodan si ho zkoumavě prohlížel-„Jeremy Toffher?“

„Ano, pane,“ bylo všechno, co Toffner dokázal říct. „Mluvím k vám z paluby jistého křižníku. Žijete na této planetě už hodně dlouho - zjistil jste během poslední doby něco zvláštního?“

Toffner byl opravdu zaskočen. Váhavě odpověděl; „Ne, pane. O ničem nevím. Obyvatelé jsou klidní, vláda normální, žádné mimořádné události.“

„Snad bych se měl zeptat přesněji, abyste věděl, co mám na mysli,“ řekl Rhodan. „Nedaleko od vás existuje jiná sluneční soustava. Vy víte, kterou míním, nesmíme mluvit konkrétně. Dávejte pozor, jestli na vaší planetě nepřistane návštěva obyvatel zmíněné soustavy - návštěva s docela specifickými záměry. Pokud se tak stane, okamžitě nám to ohlaste.“ „Obávám se, že vám tak docela nerozumím, pane...“ „Je to prosté, Toffnere. Chci vědět, jestli se nepletou do vnitřních záležitostí ZV-4.“

Toffner chvíli bezradně zíral a pak řekl: „Zdejší lidé jsou svobodní, ale hlídání. Jejich vlastní vláda se na policejních opatřeních příliš nepodílí. Chápete, jak to myslím?"

„Jistě! Díky, to by bylo všechno. Navázal jsem s vámi spojení hlavně proto, abyste věděl, jak důležitá je vaše pozice - nebo jak důležitá jednou bude. Vy jste můj bojový předvoj, doslova první linie ve válce, která ještě nevypukla. Držte se, Toffnere!"

Pak obrazovka potemněla, ale Toffner před ní určitě ještě deset minut strnule seděl. Zdálo se, že o jeho osudu bylo rozhodnuto. Jeho vysazení na Zalitu bylo od první chvíle nebezpečné, i když mezi latentním a akutním nebezpečím přece jen ještě zůstával velký rozdíl.

Dál se pokoušel plnit své úkoly v aréně, ale mnohem pozorněji než dříve přitom sledoval, co se děje kolem. Zprvu si ničeho mimořádného nevšiml. Obchodní lodě Arkonu přilétaly jalo dřív a skládaly zboží - pracovní roboty, technické vybavení a syntetické potraviny. Zároveň také přivázely vojáky, kteří střídali své kolegy na Zalitu.

Důstojníci byli Arkonidané nebo příslušníci přátelských národů, ale bojové jednotky se většinou skládaly z robotů. Arkon měl na kolonizovaných planetách své muže odjakživa, i když byli maskováni jako policie nebo její pomocníci. Zaliterané neměli ten neustálý nátlak v lásce, ale neodvažovali se protestovat. Regent byl příliš blízko a vzpomínky na jeho trestné expedice příliš čerstvé-

Toffner pozoroval jednotky Arkonu, ale jakkoli se snažil, žádné změny nezaznamenal. Rhodanovo podezření se zdálo neodůvodněné.

Nadále odesílal rutinní zprávy pro Sluneční bezpečnostní službu a jeho hlášení zůstávala normální.

Plynuly dny, plynuly týdny a měsíce. Rhodan se už neohlásil, a když si Toffner začínal myslet, že ho chtěl pouze probudit z jakési letargie, přesně tři měsíce po svém posledním zavolání si

objednal cestovní kluzák s automatickým pilotem a odletěl do Largu, města na východ od Tagnoru. Larg měl pět milionů obyvatel a byl pokládán za obchodní centrum Zalitu. Každý měsíc se tam konaly trhy, představující cíl moderních karavan, bohatých obchodníků, finančníků - i policie. Toffner si najal hotelový pokoj a potom navštívil tržiště, aby se porozhlédl po vhodných objektech pro budoucí boje gladiátorů. Zvířecí trh byl jako vždy rozmanitý a trvalo jenom pár . hodin, než začal zadávat první zakázky. Za zboží platil v hotovosti, třebaže většinu obchodníků znal osobně. Poté, co uzavřeli obchody, bylo obvyklé, že se to zapíjelo. Proto nebylo nijak zvláštní, že se Toffner večer ocitl uprostřed velmi různorodé a rozdivočelé společnosti v jedné hlučné hospodě, kde se nalévalo zdejší víno.

Hypnoscenování na Zemi Toffnerovi umožnilo hovořit skutečným zaliteranským dialektem, který vycházel z arkonidštiny.

„Hej, Garaku! Ty jsi taky v Largu?“ zvolal kdosi od vedlejšího stolu, obsazeného obchodníky, kupci a všelijakým lidstvem. Kdesi v koutě kdosi zpíval smutnou píseň, ale nikdo ho neposlouchal. „Nakoupils nový atrakce?“

„Jasně!“ zvolal Toffner. „A ty, Kharro? Sehnal jsi dost vína, aby se v něm mohl tvůj rod vykoupat?“

Obchodník s vínem Kharra se dunivě zachechtal a poslal Toffnerovi a jeho přátelům velký pohár.

Toffner se potom věnoval hovoru s těmi, se kterými seděl u stolu.

„...se nám to moc nelíbí,“ říkal právě lovec Markh a tvářil se přitom důležitě. „Vypadá to, jako by v Mléčné dráze propukla revoluce, proti který nás chtějí nasadit. Nemám vůbec chuť dát se nacpat do bojový lodi...“

„Chtějí se k nám chovat, jako ty se chováš ke zvířatům!“ poznamenal kdosi žertem, ale nikdo se nesmál. Markh pokračo-

val: „Každej den sbírají další a další lidi. Samozřejmě, že dobrovolníky. Ale znáte to. Kdo se nepřihlásí dobrovolně, tak...”

Mluvili jeden přes druhého a sdělovali si názory. Nikdo z nich s válkou ve vzdálené Části Mléčné dráhy nesouhlasil. Bohatý obchodník s látkami Hhokga to formuloval jasně: „Na Zalitu se nám daň dobře a nikdo nás neohrožuje. Ještě nikdy nikdo nezaútočil na naše obchodní lodě- Proč by nás měla zajímat nějaká válka, kterou Arkon vede? Já osobně se nikdy dobrovolně nepřihlásím!”

„Já taky ne!” souhlasili s ním další.

Sotva nastala krátká pauza, Markh řekl: „Obávám se, že jim dobrovolníci brzy dojdou, a pak teprve začne ten pořádný nátlak na civilisty. Bojím se, přátelé.”

Toffner se zlobil, že zmeškal začátek hovoru. Zeptal se: „O čem to vlastně mluvíte? Je válka?”

Lovec se na svého nejlepšího zákazníka udiveně zadíval a pak odpověděl: „Měl by ses trochu víc zajímat o to, co se děje v Tagnoru a na celý planetě, jinak tě to jednoho dne sakramentsky překvapí. Copak nečteš noviny? Každě den tam jsou vládní výzvy, abysme se dobrovolně hlásili do vesmírných flotil. No a co se pak stane s těma chudákama, který se přihlásí? Náležej je do arkonidskejch křížníků a nikdo už je nikdy neuvidí.”

Ztichl a zadíval se ke dveřím.

Toffner zbledl. Do lokálu vstupovali dva Zaliterané v uniformě a pátravě se rozhlíželi, jako by někoho hledali. Rozhovory u okolních stolů rázem ztichly. Všichni zírali na policisty. Každý jako by najednou měl špatné svědomí.

Když se policisté obrátili a odcházeli, všem přítomným se ulevilo. Markh si oddechl a tiše poznamenal: „Špehujou nás. Skoro se mi zdá, jako by začínali lovit. Zářit je služebníkem Arkonu - a my jsme byli bez ochrany Arkonu šťastní, byli jsme spokojení. Ptám se vás, přátelé, proč by nám měl rozkazovat nějaký počítač?”

Toffner se sklonil a zašeptal: „Tiše, Markhu, vždyť nás všech-

ny dostaneš do vězení, jestli budeš takhle mluvit. Nedaří se nám snad dobře a neměli bychom být spokojení? Vždyť nám může být jedno, jestli se pár šílenců dobrovolně hlásí do flotily, aby odevzdali švy života někde na cizím světě! Dokud nás nechají na pokoji..."

„Ale oni nás nenechají!" trval lovec na svém. „Brzy se nás přestanou ptát, jestli chceme nebo ne! Donutí nás!"

„Přeháníš!" namítal Hhokga. „Zatím to jsou jenom dobrovolníci. Nikdo proti tomu nemůže nic namítat. Kdyby to mělo být jinak, vždycky nám zbyde dost Času, abychom se někam zašili.^

„To bych chtěl vidět!" zavrčel Markh. „Kam by ses chtěl zašít?"

Bylo po dobré náladě. Obchodníci zasmušile posedávali u stolů a popíjeli. Toffner se pak rozloučil a vrátil se do hotelu, kde se pokoušel strávit všechno, co zaslechl.

Chtěl snad Rhodan vědět právě tohle?

Rozhodl se, že ještě během následující noci odešle Sluneční říši krátkou zprávu.

A tak se stalo, že Pěny Rhodan dostal hlášení o tom, jak Regent Arkonu začíná vyměňovat roboty na palubách svých bojových lodí za dobrovolníky, příslušníky nejrozumnějších národů.

Počítačový Regent už pochopil, že bez organické inteligence nemůže existovat.

^ ^ ^

Z oken své pracovny měl Rhodan výhled na hlavní město země. Terranie se neustále rozrůstala do všech stran. Působila jako organický celek a byla krásná.

Bully vstoupil do místnosti, spatřil Rhodana u okna a přistoupil k němu. „Město jako z pohádky," řekl trochu zasněně, což se k němu příliš nehodilo. „Sem se sbíhají všechny nitky a končí v

našich rukou. Metropole světa - ještě víc, metropole celý Sluneční soustavy. Měli bychom být hrdý..."

Rhodan jen mírně pootočil hlavu a řekl: „Musíme si teď lámat hlavu, jak Terranii udržet..."

Bully na něj překvapeně pohlédl. „Co tím myslíš, Perry? Udržet? Jak to myslíš?"

„Arkon! Byl jsi přece na poradě. Buď zničíme počítačového Regenta, nebo budeme zahubeni. Jiná možnost není. Bylo by nesmyslné navazovat s ním nové spojení, protože víme, co plánuje. A svůj plán chce za každou cenu uskutečnit. Přemýšlel jsi už o možnostech?"

Bully zrozpačitěl. „Jestli mám být upřímný..., tak ne. Myslel jsem, že je ještě čas."

„Nemáme čas!" řekl Rhodan a shlížel dolů na město, které se táhlo až k obzoru. Kdesi vzadu začínala rozlehlá poušť. „Počítačový Regent má víc času než my - a ještě ke všemu se snaží spěchat. Myslím, že musíme začít jednat."

„Co chceš dělat?"

„Poslední porada jen potvrdila mé rozhodnutí. Musíme na Arkon zaútočit přímo. Počítačový Regent má Achillovu patu. Bezpečnostní faktor! Pokud ji nalezneme, bude Regent vyřízen."

„Nebude to jednoduchý," namítal Bully.

„Jednoduché?" usmál se Rhodan, ale dál byl zase vážný. „Řekl bych: téměř nemožné! Aspoň zpočátku. Zprávy našich agentů říkají, že je takřka nemožné proniknout bezpečnostním prstencem kolem Arkonu. Násilím to nepůjde. Ani fiktivní transmitter nám nepomůže. Pokud se máme dostat na Arkon, pak jedině legální cestou."

„Legálně? To myslíš s dovolením Regenta? To teda nevím..."

„Já ještě také nevím," přiznával Rhodan, „ale nějakou cestu najdeme."

Bully neodpovídal. Zamyšleně shlížel dolů na činný ruch města, na široké ulice s automaticky řízenými vozidly, na kluzá-

ky policie a masy lidí v obchodní Čtvrti. Právě chtěl něco poznamenat, když se ozvalo naléhavé zvonění.

Rhodan se jedním skokem ocitl u ovládacího panelu, *který* pokrýval téměř celou jednu stěnu. Pohnul jednou z pacek.

Monitor se rozzářil. Pak se na něm objevila tvář nějakého muže.
„Hlášení pro Šéfa! Hlášení pro šéfa! Hlášení pro...”

„Tady Šéf!” přerušil ho Rhodan. „Co se děje?”

Tvář muže se téměř nezměnila. „Spojení s Venuší, pane. Zdržuje se tam maršál Mercant.” „Já vím. Spojte mě!”

Netrvalo ani deset vteřin a na monitoru se objevil Mercant. Šéf Sluneční bezpečnostní služby zůstal stejně mladý jako Rhodan a Bully, protože mu byla dopřána život prodlužující buňková sprcha na planetě Poutník.

„Dobře, spojení funguje,” zavrčel spokojeně. „Chtěl jsem sice nejdřív počkat, až BURMA přiletí za vámi, ale myslel jsem si, že nejlepší bude, když se to dozvíte co nejdřív.”

„BURMA?” zeptal se Rhodan. Mercant mu pomohl: „BURMA se nachází v blízkosti praskliny mezi oběma časoprostory a pracuje jako relé kosmických agentů. Můj důvěrník mi sděloval, že vám přináší důležitou zprávu. BURMA přistane za několik minut v Terranii. To jsem vám chtěl říct. Jak se daří jinak, pane?”

„Díky,” odpověděl Rhodan. Nechtělo se mu odpovídat příliš zešířena. „Uvidíme za několik dní- A vy se zatím vyhýbejte dinosaurům.”

Mercant pochopil - byl přece na Venuši, kde se to v pralesech dinosaury jen hemžilo - a vypnul spojení. ‘;

Obrazovka zhasla. Bully odstoupil od okna. „Co to má znamenat.

Pěny? Copak

má BURMA něco společného s našimi plány ohledně Arko-nu?”

„Možná ano. Bully. To já nevím. Přiváží nám zprávu. Od-koho může být? Z Arkonu? Od některého z našich agentů? Pokud

ano, proč mi tu zprávu musí přinášet osobně? Ne, jakkoli je mi to líto, nemohu ti na tvou otázku odpovédět. Musíme počkat."

„Mercant říkal, že BURMA přistane za několik minut. On to musí vědět, i když sedí na Venuši.

Rhodan přikývl a přistoupil ke dveřím.

„Čerstvý vzduch nám udělá dobře. Půjdeš se mnou na kosmodrom?"

^ ^ ^

Tři týdny po trzích v Largu se nic nedělo, až na to, že se Toffner přesvědčoval o tvrzeních lovce Markha. Opravdu to bylo tak, že téměř denně opouštěly Zalit velké transportní lodě a odvážely dobrovolníky na Arkon.

Ale pak, začátkem čtvrtého týdne, se to stalo.

Na kosmodromu v Tagnoru přistály dva superobří křižníky, koule o průměru půldruhého kilometru, a větší počet obrovských transportérů. Z jejich útroh se vyvalila armáda bojových robotů, kovových příšer třímetrové výšky, a formovala se. Jakmile tato armáda vyšla na kosmodrom, najednou strnula a přestala se hýbat. Někdo roboty dezaktivoval.

Ten, kdo to způsobil, se dal brzy poznat.

Na povrch planety Zalit vyšel Arkonidan, na první pohled arogantní, v přebarevné uniformě, na prsou spoustu vyznamenání a hodnostních označení. Požadoval, aby byl okamžitě dopraven do Zaritova paláce.

Co se tam dělo a o čem se hovořilo, se Toffner nedozvěděl, ale byl svědkem výsledku.

Zárit vydal prohlášení ke svému lidu, ve kterém byli všichni mladí muži vyzváni, aby se přihlásili k dispozici zvláštní komisi arkonidského admirála Caluse. Registrace měly začít hned druhého dne ráno. Kdo by se jim bránil, musel počítat s nejtěžším trestem.

Tato výzva byla zveřejněna ve všech médiích a v pravidel"

ných intervalech byla opakována v televizi a v rádiu. Každý ji musel slyšet, neexistovala výmluva. Byl stanoven termín a každý se měl včas dostavit.

Jeremy Toffner si vypočítal, že mu zbývá přesně deset dní, pokud se nechce dostat do vězení.

Deset dlouhých, a přece tak strašlivě krátkých dní na Zalitu! Když toho večera spěchal ulicemi Tagnoru, aby se dostal do úkrytu, potkával spoustu skupinek, ve kterých se vzrušeně diskutovalo.

Potom odeslal poplašnou zprávu a požádal o nové instrukce. Nakonec opustil tajnou místnost, pečlivě ji zamkl a zamaskoval. Šel co nejrychleji matně osvětlenými chodbami, aby se dostal zpátky na povrch planety. Aniž by ho kdokoli zastavil, vrátil se v klidu do svého bytu v trychtýřovité stavbě. Nikdo ho nezdržoval, i když na ulicích bylo vidět více policejních hlídek než jindy.

Vytáhl z kapsy klíč a chtěl si odemknout, když se z šera chodby vynořil stín. Přistoupil blíž a zarazil se vedle něj. Toffner se vylekal k smrti.

Objevili ho? Končila jeho hra? Ale pak, když poznal hlas, si oddechl. „Žádný strach, Garaku, to jsem já!“ Byl to lovec Markh, Toffnerův obchodní přítel. „Tys mě pěkně vylekal,“ řekl Toffner a podal Markhovi ruku. „Proč tu na mě čekáš? Víš přece, kde mě najdeš?“

„Pojďme k tobě, Garaku. To, co ti chci říct, není určeno pro cizí uši.“

Toffner přikývl, rychle otevřel dveře a dal lovcovi přednost. Potom pečlivě zamkl a přesvědčil se, že během jeho nepřítomnosti do místnosti nikdo nepřišel a neinstaloval odposlouchávací zařízení. Dělal to každý večer, takže to byla jenom rutina. Markh ho mlčky sledoval.

„Všechno v pořádku, posadme se.“

Mezi nimi stála na stole baculatá láhev s vínem. Jak tak popíjeli, Toffner si lovec zkoumavě prohlížel. ;

„Tak co tě ke mně přivedlo, Markhu? Ptej se otevřeně, tady tě nikdo neslyší. Myslím, že v tuto denní dobu nepřicházíš bezdůvodně - určitě ne pro zábavu.“

Markh přikývl.

„Viděls ty lodě na kosmodromu?“ začal otázkou, na kterou Toffner odpověděl pouhým přikývnutím. „Věděl jsem, že to tak bude. Už odvádějí všechny mladé muže. Vedou válku a nemůžou ji vyhrát. Anebo se připravují na úder proti někomu, kdo je silnější než Arkon. A my jim při tom máme pomáhat.“

„Moje domněnky jsou podobného rázu,“ řekl opatrně Toffner.

„No a...? Co budeš dělat? Půjdeš s nimi a zemřeš?“

„Kdo ti říkal, že budou chtít i nás?“ poznamenal Toffner. „Třeba se jedná pouze o nějaké běžné vyšetření pro případ nutnosti.“

„Na to by sem poslali armádu robotů?“

„Možná že ne, ale Arkon miluje demonstrace moci. Nedokazují ti roboti zároveň taky to, že impérium není v žádném nebezpečí? Kdyby tomu tak nebylo, Regent by své vojáky přece nemohl postrádat.“

„Říkal jsem, že se možná připravují na nějaký úder,“ přiznal Markh. „Potom nebude robotů zapotřebí teď, ale později. A my budeme při tom.“

Toffner přimhouřil oči. „Dejme tomu, že se tvé obavy potvrdí. Co proti tomu chceš dělat? Nepůjdeš k odvodové komisi a budeš riskovat, že skončíš před energetickými zbraněmi Arkonidanů?“

„Není snad jedno, jestli zemřu teď a tady, nebo později na bojové lodi mezi bezduchými roboty?“

„Ty to chceš riskovat?“ Toffner na Markha pohlédl, a když lovec přikývl, dodal: „Ale proč jsi přišel zrovna ke mně? Jak ti já můžu pomoci? Můj termín je za deset dní a určitě budu schopen boje.“

Markh se předklonil.

„Výzva mě zastihla před několika hodinami, Garaku! Za dva dny budu na řadě! Za dva dny!"

„No a?"

Toffner se navenek tvářil lhostejně, ale ve skutečnosti byl rozčilením bez sebe. Ze by se mu teď po třech letech konečně nabízela šance získat skutečné přátele? Nebo stál na konci svých snah?

„No a? Já přece nechci mezi Arkonidany! Budu raději bydlet v katakombách pod tvou arénou, schovaný a vystavený posměchu, hledaný policií. Klidně se stanu zajatcem své vlastní vůle. Chápeš konečně?"

Toffner mu rozuměl. „Chceš se schovat pod arénou? Co si od toho slibuješ? Přece nemůžeš strávit zbytek života někde v černý díře?"

„To ani nechci, Garaku. Arkonidané jednoho dne odejdou, až budou mít dostatek vojáků. Pak prostě vylezu z úkrytu a začnu nový život. Jakmile Calus vypadne z planety, naše policie se o mě přestane zajímat."

Toffner váhavě kroutil hlavou. „Nevím, nevím... Bude vás hodně, koho napadne stejná věc. Pak po vás Arkonidané začnou pátrat... A kde s tím začnou? V katakombách!"

Markh na to neodpověděl hned. Zatnul zuby a přemýšlel. Toffner na něm viděl, že začíná litovat, že se mu svěřil, ale po několika dlouhých minutách lovec vzhlédl.

„Udělalí jsme spolu pár dobřejch kšeftů a jsme přátelé. Kdybych tě o to požádal, pomohl bys mi? Mám peníze, Garaku. Jenom bys mi občas obstaral potraviny, víc nic. Malá, opuštěná podzemní jeskyně mi bude milejší než luxusní kajuta na arkonidský lodi. Dokázal bys mě schovat?"

Toffner pochopil, že mu musí vyjít vstříc. Zvolna přikývl.

„Samozřejmě že ti pomůžu, a taky vím, kam bych tě mohl schovat. Ale jen tak bez přípravy?"

„Zbývají mi ještě dva dny. Vráťím se do Largu a postarám se,

aby někdo vedl můj obchod. Někdo starý, koho určitě nepovolají- Bude všude vykládat, že jsem se rozjel na lov a že jsem se nevrátil. Možná, že mě pak ani nebudou hledat. Vezmu si veškerou hotovost. A přijde se mnou ještě jeden kamarád."

„Ty ses svěřoval cizím lidem?" vylekal se Toffner, „Nebylo, to lehkomyšlný?"

„Je to obchodník s vínem Kharra. Taky ho znáš. Na toho se můžeme spolehnout. Takže - uvidíme se za dva dny. Tady u tebe, ve stejnej čas?"

Toffner podal Markhovi ruku.

„Můžeš se na mě spolehnout. Možná, že v úkrytu nezůstanete sami. Já taky nemám dvakrát chuť sloužit Calusovi."

Markh potěšené vstal. Poděkoval a rozloučil se s tím, že bude opatrný. Pak Jeremy Toffner znovu osaměl- Když konečně uléhal do postele, z hloubi duše si přál, aby co nejdříve dostal instrukce ze Země.

Protože se ocitl ve slepé uličce.

^ A ^

Lehký křižník BURMA provedl několik hyperskoků a konečně přistál na kosmodromu v Terranii, Pět minut nato vstoupili na palubu Rhodan s Bullym. „Kdo převzal tu zprávu?" zeptal se ve velínu Rhodan. „A od

koho je? Není náhodou od Jeremyho Toffnera ze Zalitu?" Mladý poručík Behrendt vytřeštil oči: „Jak..., jak to víte, pane?" Rhodan se usmál. „Takže přece! Myslel jsem si to." Behrendt se probral z úžasu a vrtěl hlavou: „A já jsem přitom

nikomu nic neřekl, aby to zůstalo tajné. Dokonce ani maršálu Mercantovi jsem nic nehlásil - což mě mohlo stát kaném... Pane, já to nechápu." „Jenom domněnka, poručíku. Ale potvrdila se. Buďte klidný,

čekal jsem důležitou zprávu ze Zalitu. Už několik týdnů."

Behrendt se nadechl a kývl. Konečně pochopil. Pak svým nejvyšším nadřízeným předal Toffnerovu zprávu:

„Arkón už několik hodin vydírá Zaliterany a nutí je k nástupu do svých služeb. Celou akci řídí admirál Calus. Je poměrně mladý a na Arkonidana velmi aktivní. Zářit ho poslouchá bez odporu. Zářit Kosoka je starý, *slabý* muž, který udělá všechno, co po něm Arkón požaduje. Čekám další instrukce."

„Jak jste věděl, že je to důležitá zpráva?", zeptal se Rhodan . poručíka.

„Zalít je naše nejvzdálenější výspa nejbliž Arkonu, pane. Náš agent je tím pádem velmi důležitý, možná nenahraditelný. Udělal jsem vše pro jeho utajení."

„Velmi správně," přikývl Rhodan. „Choval jste se opravdu obezřele, a proto jste si zasloužil pochvalu. Nyní smažte všechny záznamy této zprávy a vraťte se na své pracoviště. Během několika dnů vám předám zprávu pro Toffnera. Vy se pak postaráte o její okamžité odvyšlání. Bude to naléhavé a přísně tajné." „Rozkaz, pane," řekl Behrendt a zasalutoval. Jakmile zmizel, Rhodan se usmál a řekl Bullymu: „S akcí Infiltrace můžeme okamžitě začít."

^ ^ ^

Speciální jednotka byla v pohotovosti.

Patřilo k ní dvě stě perfektně vycvičených a připravených mužů. Nikdo netušil, oč půjde, ale všichni věděli, že to bude velmi důležitá akce. Už několik měsíců podstupovali hypnoškolení, která jim zprostředkovávala veškeré informace o tom, co by měl každý Zaliteran znát a vědět. Uměli perfektně zaliteransky, vyznali se v arkonidské technice. Mezi dvěma stovkami mužů byli zkušení kosmičtí piloti, spojaři, vědci všeho druhu, mutanti a bývalí agenti bezpečnostní služby. , Jedním z předních důstojníků byl major Art Rosberg, specialista v oblasti materiálních transmitterů. Znal konstrukci trans-

miteru jako své boty. Tento poněkud nabručený, podsaditý a Šedivý major byl ve svém oboru nenahraditelný, i když se mu příliš nezdálo, že by měl být šéfem dvou set vybraných specialistů. Věnoval se jim společně s přítelem kapitánem Hubertem Gorlatem.

Toho'dne večer seděli pospolu a oddávali se svým dohadům. Gorlat toho věděl víc, než přiznával, protože se pravidelně účastnil porad s vůdčími osobnostmi Sluneční říše. Ale musel mlčet i před Rosbergem.

„Už abychom šli do akce," bručel major.

„Možná to bude dřív, než se nadějeme.-," odpověděl Gorlat. „Dnes přistála BURMA a..."

Náhle zabzučel interkom. Rosberg vzal do ruky sluchátko a ledabyly se ohlásil. Vmžiku však změnil výraz, protože se na' monitoru objevila tvář muže, který ho volal: Perryho Rhodana.

„To jste vy, Rosbergu? Je u vás kapitán Gorlat? Aha, už ho vidím. Poslouvejte, Gorlate! S okamžitou platností zahajte nařízení X! Zaříd'te vše potřebné. Start DRUSUSU proběhne za tři dny."

Gorlat vyskočil.

„Rozumím, pane!" odpověděl v pozoru. „Zařídím vše potřebné!" Pak se otočil k Rosbergovi: „Už mohu zasvětit majora?"

„Ano, udělejte to, Gorlate. Jinak nám praskne zvědavostí a to by byla škoda, protože ho ještě budeme potřebovat."

^ ^ ^

Přípravy probíhaly ve dne v noci. Především v chemobiologických laboratořích vládl čilý ruch. Biolékaři tu byli zaměstnáni proměnou mužů komanda. Pomocí speciálních prostředků jim zbarvovali oči, vlasy a pleť. Každou hodinu opouštělo laboratoře osm zcela proměněných Pozemšťanů a pokoušeli se přivyknout novému vzhledu. Bylo štěstí, že jim Rhodan zakázal vycházky, jinak by v barech Terranie měli o zábavu postaráno.

Z biochemické laboratoře vedly jejich kroky do převlékárny. Každý účastník akce dostal zaliteranské oblečení - jak se sluší na civilisty, každý měl na sobě něco jiného.

Ani Bully a Rhodan nebyli ušetřeni této procedury. Výjimky prostě neexistovaly.

Až na jednu.

Totíž na myšoba Guckyho. Ten zůstal, jaký byl. Neexistovala možnost, jak ho proměnit v Zaliterana. Byl zkrátka bytostí, která se podobala přerostlému kříženci myši a bobra, a s tím se nedalo nic dělat. Za další dva dny se konala poslední porada před akcí. „Zítra odstartujeme... DRUSUS s fiktivním transmitterem a CA-LIFORNIA s pěti obvyklými transmitery. Čím méně lodí k hvězdokupě M 13 poletí, tím menší je nebezpečí, že budeme odhaleni. Nesmí dojít k žádným omylům, poruchám a přehmatům, protože jinak skončíme v pekle. Naše životy jsou závislé i na umění agenta Toffnera. Dostal za úkol umístit na Zalitu přenosnou vysílačku tak, aby nás navedla na místo, které nám bude vyhovovat.“

Muži mlčky hleděli na Rhodana a čekali. Po chvilce pokračoval: „Pomocí několika transic dorazíme k soustavě slunce Voga a fiktivní transmitter pak na planetu bleskurychle přemístí jeden z normálních transmitterů jako přijímací stanici - na místo, které nám určí Toffher. Zbytek pak bude prostý. Na CALIFORNII je dostatek transmitterů, abychom se všichni dokázali přemístit na Zalit. Budeme na to mít pět minut- To musí stačit. Kdyby Arkon objevil naše lodě, my už musíme být v bezpečí. Někaké otázky?“

Chvilí bylo ticho. Všichni mlčeli.

Pak zabručel major Rosberg: „A co budeme na Zalitu dělat, pane? Vypadáme jako Zaliterani, fajn, ale co je cílem akce?“

„Zalit je naší branou k Arkonu,“ odpověděl Rhodan.

„Nebo taky branou do pekel...,“ zavrčel Rosberg. • Rhodan zmlkl, hořce se pousmál a dodal: „To možná taky.“

^ A ^

Jeremy Toffner zůstal stát mezi dveřmi.

„Přátelé, chtěli jste to tak, takže mi nic nevyčítejte. Tady vás .nikdo nenajde, za to vám ručím. Máte co jíst a pít, jsou tu i knihy. Ale chybí vám svoboda, to je vše.“

„Vino stačí na půl roku,“ dodal zvesela Kharra, „a tak dlouho tady ten otrapa Calus určitě nehodlá opruzovat. Hlavně když mě nestrčí do uniformy, to je nejdůležitější.“

„Správně,“ přikývl Markh a otřásl se, „radši budu tady v ty jeskyni, než abych umřel za Arkon. A co ty, Garaku?“

„Mám ještě osm dní času,“ odpověděl Toffner a horečně uvažoval, co za tuto dobu musí vyřídit. „Asi si obstarám nějaké potraviny a pokusím se venku najít někoho, kdo by nám dal vědět, až bude vzduch čistej.“

„Obrať se na Hhokga, obchodníka s látkama z Largu,“ rozzářil se Markh. „Ten je pro Arkonidany moc starej. A pro nás zaručeně spolehli věj.“

„Vyhledám ho,“ sliboval Toffner. „Máme tady dole sice televizi, ale kdo ví? Třeba by nás komentátoři obelhali? Zejtra nebo pozítří se vrátím.“

Kývl ještě jednou přátelům na pozdrav a vyšel na chodbu. Pečlivě zavřel kamenné dveře a přesvědčil se, že úkryt je prakticky neobjevitelný. Pak spěchal do své vlastní jeskyně.

Jakmile vstoupil, hned mu došlo, že toužebně očekávaná zpráva dorazila. Kontrolka svítila... Rozechvěle se pustil do práce.

^ ^ ^

Rhodan mlčky přihlížel, jak šéfspojař DRUSUSU David Stem vysílá zakódovanou zprávu. Za minutu bude u Jeremyho Toffnera. DRUSUS kroužil společně s CALIFORNÍÍ ve vzdálenosti de-

seti miliard kilometrů od mateřské sluneční soustavy. Rhodan tu chtěl počkat na potvrzení příjmu své zprávy. Existence Sluneční říše visela na hedvábné nitce.

^ A ^

. Jeremy Toffner stoupal po kamenném schodišti k Hhokgovo bytu. Srdce mu bušilo jako o závod. Byl donucen vsadit všechno na jednu kartu. Pokud by se Markh v osobě obchodníka s látkami spletl, pak bylo vše ztraceno.

Uplynulou noc Toffner strávil v Tagnoru a připravil vše potřebné, aby mohl co nejrychleji zodpovědět Rhodanovy dotazy. Věděl, že na to Rhodan čeká, ale na druhou stranu cítil zodpovědnost a nechtěl vyslat žádaný signál ke startu akce dřív, než to bude možné.

Postavil se před Hhokgovy dveře a váhavě zazvonil. Chvilí se nedělo nic.

Pak teprve bylo slyšet nějaké kroky. Hhokga přicházel otevřít sám.

„Vy, Garaku? Co vy tady u nás v Largu?“*

„Chtěl jsem jen...“

„Pojďte dál, Garaku,“ ustoupil obchodník a udělal mu místo. Pak pečlivě zamkl dveře. „Jistě jste nepřišel starému muži popřát dobrého večera.“

„Tak starý zase nejste, Hhokgo,“ odporoval Toffner a posadil se do nabídnutého křesla. „Řekl bych, že jste v nejlepších letech. Dnes je na Zalitu hodně mužů, kteří by si přáli mít vás věk.“

Hhokga okamžitě zbystřil. Podíval se na hosta, pokýval hlavou, přešel ke skřínce a vyndal dvě skleničky a láhev. Zatímco ji otevíral, říkal: „To je věc názoru, Garaku. Kdybych byl mladší... Nebo naopak: klidně bych se dal Arkonidany najmout do boje, kdybych za to mohl omládnout.“

„Za. neobyčejné věci je člověk ochoten obětovat hodně, Hho- 26

kgo, avšak mladí muži Zalitu přemýšlejí jinak než vy, právě proto, že jsou mladí!"

Hhokga požívačně upil ze sklenky a usmál se. Pokrčil rameny. „Záleží na stanovisku. Kromě toho si myslím, že nejsem dost starý, abych Arkonidany dříve nebo později nezajímal i já. Chápete, jak to myslím?"

„Vy máte ještě mnoho času, Hhokgo. Než odvedou všechny mladší ročníky, uplynou léta. Do té doby i vy zestárnete. Nevidím tedy důvod, proč..."

„Mimochodem, neviděl jste poslední dobou našeho společného přítele Markha?" přerušil Toffnera Hhokg a zkoumavě se na něj zahleděl. „Předevčirem si měl přijít zahrát, ale neukázal se tu."

To mohla být náhoda. Anebo past.

Past?

Toffner se zahleděl starému muži do očí a zjišťoval, že stařec by nikdy nemohl být zrádcem. Rozhodl se vsadit všechno na jednu kartu a svěřit se mu. Jednoho dne se to stát muselo a nyní se zdál být nejvhodnější okamžik-

„Ano, viděl jsem Markha. Přišel do Tagnoru, aby mě požádal o pomoc. Schoval jsem ho v katakombách, schoval jsem tam i Kharru, kterého jistě znáte. Oba se chtějí vyhnout povolávacímu rozkazu Arkonidanů. Poslali mě za vámi."

Hhokga pomalu přikyvoval.

„Vidím, že mi důvěřujete. Ale proč ze mě děláte spoluviníka? Proč zatěžujete má stará ramena vědomím viny? Teď kvůli vám znám tajemství, které může způsobit smrt!"

Toffner okamžitě vysvětloval: „Dostanete část Markhova majetku a nebudete mít na starosti nic jiného, než čas od Času obstarat nějaké potraviny. Vaším hlavním úkolem však bude informovat Markha, jakmile Arkonidané - a především admirál Calus - odletí ze Zalitu. Víc byste toho na práci mít neměl."

„Byl bych špatným přítelem, kdybych vás odmítl," řekl obchodník a podal Toffnerovi ruku. „Můžete se na mě spolehnout."

Taky nenávidím Arkonidany. Jsem starý, ale když můžu pomoci přátelům, tak pomohu. A peníze nepotřebuji!." Toffnerovi se ulevilo, ještě však nebyl hotov. Potřeboval najít vhodné místo pro Rhodanovy transmiery, ale na Zalitu se příliš nevyznal...

„Mám ještě jednu věc, příteli... Je nezbytně nutné, abych někde tady, západně odtud, mezi Largem a Tagnorem, našel dobře schované, zamaskované místo. Na západních svazích hor mají být nějaké zarostlé jeskyně, jak mi říkal Markh. Dovedl byste mě tam?"

Hhokga zavrtěl hlavou. „Nezlobte se na mne, Garaku, jestli toto vaše přání nesplním. Uškodili byste sami sobě, kdybyste na mě uvrhli stín podezření. A ten by na mne padl, jakmile bych se vydal do hor. Lovce zvíře do hor může, ale starý obchodník s látkami? Co by tam hledal? Ovšem když vás nemohu doprovodit, dám vám několik dobrých rad. Znáám jeskyně, o kterých mluvíte."

Toffnerovi spadl kámen ze srdce.

„Popíšete mi cestu?"

„Velmi rád."

„Proč se neptáte, co tam chci?"

Hhokga se moudře usmál. „Čím méně toho člověk ví, tím lépe se dán jeho zdraví, Garaku. Pomohu vám tím, že splním vaše přání, ale nic víc mě nezajímá...", odpověděl starý muž a vzal si fólii, aby mohl zakreslit trasu. „Poletíte?"

„Ano, pronajal jsem si kluzák."

„Tak dobře poslouchajte..."

Hhokga podrobně popsal cestu do hor, pak spolu popili trochu vína a Hhokga Toffnerovi nabídl nocleh. Ráno se rozloučili a Toffner pak odjel přímo na letiště, kde už na něj čekalo aerotaxi. •:

i •

-^ A ^

Naprogramoval autopilotovi cíl cesty. Letoun se zvedl a rychle stoupal do výšky. Město Larg se ponořilo do hlubiny. Toffner netušil, jestli je vůbec ještě někdy spatří.

Přeletěl rozlehlou pustou poušť a za několik desítek minut už plul nad skalními masívy.

Sledoval svůj plán a porovnával jej s mapami na monitorech. Rychlost se pak zmírnila a kluzák začal klesat, aby přistál v malém, dobře schovaném horském kotli, ze kterého vedla úzká soutěska.

Údolí bylo kruhové a mělo v průměru asi pět set metrů. Jednotvárnost holých stěn přerušovaly černé, zívající jeskyně.

Byl u cíle.

Po dvou hodinách pátrání našel vhodné místo. Opatrně vytáhl z brašny malou vysílačku, aktivoval ji a postavil do jeskyně, kterou vybral k umístění transmiteru. Nalevo a napravo od vysílačky musel zůstat dostatek místa, jak mu Rhodan kladl na srdce.

Pak už se jen díval.

Chvěl se vzrušením. Chápal, že nebude trvat dlouho, a už nebude jediným Pozemšťanem na této planetě...

^^ ->

Když Toffner po určité době vypnul vysílačku a schoval ji v jeskyni, věděl, že běh událostí už nikdo nezastaví.

Nasedl do kluzáku a v pořádku se vrátil do Tagnoru. Nevěděl, kdy Rhodan a jeho muži dorazí. Netušil ani, kolik jich bude a co plánují. Provedl pouze Rhodanovy rozkazy a teď vyčkával.

Oklikami se vydal za svými dvěma přáteli, aby je informoval o rozhovoru s Hhokgou. Markh a Kharra byli velmi potěšeni, když se dozvěděli o ochotě obchodníka s látkami. Naléhali na Toffnera, aby už na nic nečekal a rychle všechno připravil pro jejich schováv.

Toffner jim vysvětlil, že .musí ještě něco zařídit a velmi rychle

se s nimi rozloučil. Tušil, že jeho dva přátelé jsou ve srovnání s Rhodanovou akcí jenom pěšáky velké hry.

Oddechl si, když vyšel na povrch planety a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu.

Všechno připravil. V blízkosti jeho vlastního úkrytu bylo několik dalších místností, vhodných jako ubytovny nebo dílny. Neznal sice Rhodanovy plány, ale dokázal si představit, co by šéf mohl potřebovat.

Pak si řekl, že by se měl možná vrátit do hor a čekat na Rhodanův přílet.

Jeho kluzák stál na parkovišti v blízkosti arény. Toffner vyrazil. Měl pocit, že musí spěchat, aby nepřišel pozdě.

Už zahnul za poslední roh a zvedl hlavu, aby se podíval na parkoviště, když se zarazil.

Jednotlivé zaliteranské policejní hlídky nebyly ničím zvláštním, ale tohle bylo něco jiného: parkoviště hlídal kordon těžce ozbrojených arkonidských bojových robotů, mezi nimiž se procházelo několik arkonidských důstojníků flotily. Kontrolovali každého, kdo se chtěl dostat k civilním kluzákům.

Toffner viděl, že některé Zaliterany posílají zpátky a brání jim v přístupu ke kluzákům. Další byli bez řečí zatčeni a odváděni některým z robotů. Že by to byli neopatrní obchodníci, kteří chtěli letět na služební cestu a nevzali si identifikační kartu?

Toffner se pousmál a nahmatal svou kartu. Ta byla v pořádku. Byl registrovaným obyvatelem Tagnoru, narodil se na Zalitu a měl povolené zaměstnání. Mezi Zarltovy vojáky měl spoustu přátel a příznivců, kteří milovali boje v aréně.

Kráčel dál k zaparkovaným lodím.

Do cesty se mu postavil arkonidský důstojník: „Nevidíte, Že je sem přístup zakázán? Nikdo nesmí bez povolení opustit Tagnor!“

Toffner se vyděsil. Tohle bylo víc než obyčejná kontrola. Proč nikdo nesmí opustit Tagnor? Že by... válka? Ale i kdyby..., na Tagnoru žádná nevypukla!

„Moje obchody mě nutí navštívit Larg," odpověděl klidně Toffner a vytáhl z kapsy průkazy. „Mé papíry jsou v pořádku, důstojníku."

Arkonidan si vzal karty, pečlivě je studoval a pak se číhavě zadíval do tváře muže před sebou. „Vyřídíte arénu v Tagnoru?"

„Každý mě tu zná. Nebo snad pochybujete o pravosti mých průkazů? Tak se zeptejte támhle těch vojáků."

„A proč?" odpověděl důstojník. „Kdy uzavřete své obchody a poletíte s námi na Arkon? Už znáte datum svého odvodu?"

Toffner si rázem uvědomil, že vběhl do léčky. Tohle nebyla žádná kontrola, tady se verbovali vojáci pro Arkon. Co nejklidněji však přikývl a chladnokrevně odpověděl: „Samozřejmě, že znám termín - mám ještě sedm dní čas. Proč se ptáte?"

Toffnerův klid na Arkonidana očividně zapůsobil.

„Cože? Sedm dní? Ale proč chcete do Largu?"

„Říkal jsem přece, že musím uzavřít nějaké obchody. Zatímco budu ve výcviku na Arkonu, můj zástupce musí vést dál arénu. Musím ho zasvětit a obstarat zvířata pro boj. Jistě pochopíte, že i během války - pokud nějaká bude - musí být lidem postaráno o zábavu."

„Ale kdo mi zaručí, že se nám neztratíte a že se skutečně vrátíte zpátky?"

„Cože?" Toffner vytřeštil oči. „Kam bych měl podle vás zmizet?"

„Nemyslete si, že byste byl první! Už mnoho zdejších povolano se nedostavilo k odvodu. My je všechny najdeme a potrestáme. Tady, vaše doklady! V Largu se ohlaste veliteli odvodní komise. Pokud to neuděláte, budete mít problémy."

Toffner skryl svou úlevu a vzal si zpět identifikační kartu. Pak sebevědomě minul stráž. Cítil pohledy důstojníků v zátylku, ale neotočil se. Pomalu a téměř lhostejně otevřel dveře kajuty, nastoupil a nastartoval.

Zvedl se nad město a rychle nabíral výšku. Pak zapnul poho-

ny kluzáku na nejvyšší zrychlení a za patnáct minut byl v horách.

Když se přesvědčil, že nablízku není další kluzák, začal bleskurychle klesat. V poslední chvíli přibrzdil a měkce přistál v horském kotli.

Dosud tam vládl klid. Nikde nic neviděl.

Vtom se zarazil.

Nespatřil nahore na obloze kovové zablesknutí? Vysoko, velmi vysoko.

Támhle - znovu! Pak zářivé světlo, které rychle zmizelo

Promnul si oči.

Už měl halucinace...

Zavrtěl hlavou a namířil si to k jeskyni, kterou vybral pro trans-miter.

Právě když chtěl vstoupit do jejího Černého chřtánu, z šera jeskyně proti němu vykročila postava.

Byl to Zaliteran!

Toffher strnul. Ale ne nadlouho - hned sáhl pod plášť pro zbraň.

Objevíli jeho úkryt! Byl ztracen!

Mocným skokem se schoval za nejbližší balvan a rozhodl se bránit do poslední kapky krve...

^ A -^

Když DRUSUS počtvrté vyšel z transice, Zalit byl velkou koulí, ani ne tisíc kilometrů daleko. Přirozeně, že jen na obrazovce, protože pozorováno a pouhým okem to byla zářivá planeta. Jedna světelná minuta je pořád ještě velmi značná vzdálenost.

Sikermann byl ztělesněním klidu. Věděl, že má jen tři minuty náskoku- DRUSUS ihned začal. Materiální transmitter, umístěný v aktivačním poli fiktivního transmiteru, byl zapnut. Musel být nastaven na příjem, jakmile dosedne na Zalit.

Rhodan disponoval už jenom jediným fiktivním transmitterem. Technici a inženýři se dosud mamě snažili vyrobit jeho kopii.

Přístroj pracoval na pětidimenzionální bázi a dokázal bez ztráty Času přemísťovat předměty na libovolnou vzdálenost.

Obyčejné materiální transmiery na tom byly trochu jinak. Lidé už je uměli vyrábět. I tyhle transmiery dovedly přemísťovat předměty na libovolnou vzdálenost, ovšem potřebovaly k tomu druhý transmitter jako stanici příjmu. Právě taková příjmová stanice měla být přemístěna na Zalit pomocí fiktivního transmiery.,,

Ve velínu byl vyhlášen poplach.

„Nalétávají na nás dvě vřetenovité lodě, pane! Vysílají arkonidské signály a požadují poznávací kód!"

Kapitán lodi Baldur Sikermann se podíval na hodinky.

„Budeme se bránit!" odpověděl lakonicky. Měl ještě Čtyřicet vteřin Času. „Všemi zbraněmi!"

DRUSUS byl mnohem mocnější než ty dvě lodě. Dříve než si arkonidští strážníci dokázali uvědomit, co se děje, neznámá pět fiktivního transmiery je odmrštila o miliony kilometrů dál do prostoru. Jejich agregáty přestaly pracovat a lodě se staly neovladatelnými. Nouzové zásoby energie však postačily k tomu, aby posádky mohly varovat admirála Caluse, že do prostoru pronikla cizí loď a že nevysílá poznávací kód.

Třicet vteřin po vynoření DRUSUSU se vesmírem řítila poplašná zpráva.

Sikermann se ponořil do atmosféry Zalitu a obletěl planetu, než zachytil naváděcí signál z Toffnerovy vysílačky. Fiktivní transmitter se na něj automaticky zaměřil a o vteřinu později byl jeho nákladní prostor prázdný. Transmieryová příjmací stanice už byla na Zalitu. Pokud vše klaplo podle programu, pak stála deset metrů od vysílačky.

DRUSUS změnil směr a řítil se zpět do vesmíru. K povrchu Zalitu pronikl jen do vzdálenosti jednoho sta kilometrů.

Ale Arkonidané už nespali. Jejich varovný signál účinkoval perfektně. Na poplach, vyhlášený dvěma vřetenovitými loděmi, zareagovaly tři stovky křižníků. Regent Arkonu tušil, na jakého tu narazil protivníka. Když se někde objevil křižník impe-

riální třídy, pak to mohli být pouze Arkonidané, nebo ti zatracení Pozemšťani.

Počítačový Regent neuměl klít, nebyl to člověk. Takže alespoň odeslal admirálu Calusovi střízlivou zprávu, že má bez vyzvání střílet na všechny lodě, které neopětují poznávací kód.

Tento rozkaz dospěl k Zalitu ve chvíli, kdy už DRUSUS zmizel v hyperprostoru, ale přesně v té chvíli se u Zalitu objevila malá CALIFORNIA.

Řítila se přímo proti ústím paprskometů stovek nepřátelských lodí...

' ^ A ^

Zárit Kosoka seděl na trůně. Ale byl to trůn jen symbolického významu. V podstatě nestál za zlámaný gros.

Kosoka shlížel na mladého důstojníka, který mu právě přikazoval: „Vypadá to, Záříte, že nechápeš vážnost situace! Nestačí, že vykonáváš moje příkazy, ty by ses měl postarat i o jejich splnění! Tví vojáci praktikují pasivní odpor. Včera dokonce nechali utéct dezertéra!”

„Ano, muže, který ani nedostal možnost rozloučit se s rodinou. Podřizují se rozkazům Arkonu, protože mi nic jiného nezbývá, admirále Calusi, ale neschvaluji tím metody, pomocí kterých zbavujete Zalit obyvatelstva.”

„Musíš mě poslouchat, pokud chceš zůstat v úřadě!” chladně opáčil Calus. „Hlavně si nesmíš s ničím lámat hlavu. O myšlení se postará Regent!”

Zárit přikývl.

„Já vím, admirále. Ale jak to vypadá, ten váš Regent to bez lidského faktoru nezvládne. Proč najednou chce tolik důstojníků a vojáků? Vždyť si zatím vystačil s roboty!”

„Regent není samoučelný, Záříte. Nevládne kvůli svému potěšení, ale kvůli nám. Teď, když nám všem hrozí velké nebezpečí, bychom mu měli pomoci tu hrozbu odstranit.”

Calus to řekl, aniž by hnul brvou. Zamlčel přitom, že Regenta zajímají ještě jiné věci, a že Zářit má pravdu: Regent potřeboval organické bytosti, což jen svědčilo o tom, že je porazitelný.

„Proč se Arkon nespokojí s dobrovolníky?"

„Protože jich je málo. Málo těch, kteří chtějí dobrovolně bojovat za říši. Zaliterané jsou změkčilí a Arkon se postará, aby byli opět tvrdí jako skála! Výcvik je krátký, ale vydatný!"

Zářit zkoumavě pohlédl na Caluse a zeptal se: „Co to bylo za lodě, které dnes útočily proti Zalitu - nebo chtěly zaútočit? Byly to lodě Impéria?"

Calus mávl rukou. „Piráti nebo Pozemšťani, co já vím? Možná chtěli vysadit agenty, možná chtěli vyzkoušet naše obranné systémy. Kdokoli to byl, daleko se nedostane."

Zářit chtěl odpovědět, ale byl vyrušen příchodem nějakého arkonidského důstojníka. Calus se potočil a zavrčel: „Co je? Proč mě vyrušujete?"

„Odvody, pane! Dnes chybělo více než dvě stě rekrutů. Prohledali jsme jejich byty, ale zmizeli. Jejich příbuzní netuší kam."

„No jasně!" rozčílil se Calus. „V rodinách nikdo neví, kam se schovali, co? Tomu mám věřit? No ale - kam mohli zmizet? Znáš odpověď?"

Zářit zavrtěl hlavou.

Calus na okamžik zmlkl a pak svému důstojníkovi řekl: „Během následujících dní promluvím k obyvatelstvu Zalitu, Připravte všechny televizní vysílače planety. Řekl bych, že pak budeme mít podstatně méně problémů."

Důstojník odešel.

;

Calus se za ním pobaveně šklebil a řekl Zarltovi: „Mimochodem, nač tady na Zalitu potřebujete armádu? Tady vám nehrozí revoluce ani války, planeta je pod ochranou Impéria. Myslím, že vaši armádu převezmeme do naší flotily. Tak jak je. Nějaké námitky. Záříte?"

Nastala krátká přestávka, během níž se pohledy obou nerovných mužů střetly.

Potom Zářít zavrtěl hlavou: „Ne, žádné. Samozřejmě, že žádné.“

-> ^ ^

Ochranné štíty CÁLIFORNIE byly natolik přetížené, že nezbývala energie pro zbraně. Veškeré její zásoby vtékaly do pohonných agregátů.

Generál Deringhouse seděl před ovládacím panelem a pokoušel se uhýbat lodím protivníka. CALIFORNIA byla velice obratná a rychlá loď!

Rhodan věděl, že jeho lidé stojí v transmiteru a čekají na rozkaz. Už nesměli ztratit ani vteřinu.

„Vpřed!“

Víc toho říkat nemusel...

A Deringhouse poslechl. Loď neskutečně zrychlila, proletěla řetězcem obránců a letěla tak rychle, až se zdálo, že musí každou chvíli transitovat.

Zalít se zvětšoval. Rhodan popadl mikrofon a přikázal: „První komando - start!“

V pěti energetických klecích transmiteru stála první stovka mužů speciální jednotky. Jakmile zazněl Rhodanův rozkaz, byl vydán vysílací impuls. Trvalo to jen vteřinu - a klece byly prázdné.

Kdesi dole na planetě v té chvíli všech sto mužů materializovalo. Přesně v místě, které pro tento účel vyhledal agent Toffner. Kdesi dole... Byla to jeskyně, jak Rhodanovi prozradil Harno.

Rhodan počkal deset vteřin a pak promluvil znovu: „Druhé komando - start!“

Nato vstal a přešel k Deringhouseovi: „Počkáte přesně pět minut, pak odtud vypadnete a přejdete do vyčkávací pozice. Připojíte se k DRUSUSU. Hodně Šťestí!“

„Vám taky, pane!“ odpověděl generál.

„Díky. Brzy na shledanou!" ... ' Rhodan vstal a zamířil k transmitterům.

^ ^ ^

Když se vynořil v prostorné jeskyni, na první pohled poznal, že vše probíhá podle plánu. Muži tam pobíhali z místa na místo, přenášeli přístroje a zařízení. Vystoupil z energetické klece a kráčel k Bullymu.

„Zatím je všechno cukej," oznamoval Bully. „Jen bych rád věděl, kde to vlastně jsme. Toffner nám neudal žádný podrobnosti..."

„Však se nám ohlásí, jak bylo dohodnuto," uklidňoval ho Rhodan, ale sám příliš klidný nebyl. Kdyby se Toffnerovi stalo něco nepředvídatelného, pak by v téhle jeskyni uvízli. „Každopádně jsme na Zalitu a nikdo o nás neví. To už je úspěch."

Bully se zašklebil a otočil se k Allanovi: „Jak se cítí arkonidskej admirál, převlečený za Zaliterana, aby se moh stát arkonidským vojákem?"

Atlan se pobaveně zasmál- „Určité lip než tloušťk, kterého budou zupáci brzy honit po kasárenském dvoře!"

„Zase jednou jsem měl štěstí, že nejsem člověk," pištěl Cucky. „Mě Arkonidani naverbovat nemůžou!" Ale než se stačil piš-ivě zasmát, zpozorněl a oznamoval: „Venku..., zvenčí někdo přichází!!"

Rhodan se bleskově zorientoval a zjistil, že jeskyně má jenom jeden vchod. Strčil si do kapsy ruční paprskomet a vykročil neznámému v ústretu.

„Podívám se, kdo to je," řekl a dodal; „Cucky, zdržuj se v blízkosti. Však budeš vědět, kdybys měl zakročit."

Myšob byl telepat. Pochopitelně, že by to věděl.

Rhodan už opouštěl bezpečí jeskyně. Na první pohled vypadal jako skutečný Zaliteran. Sám však agenta Toffnera poznal okamžitě.

Toffner držel zbraň a teď jí na Rhodana váhavě zamířil. To bylo dobré znamení, protože prokazovalo, že se Rhodanova maškaráda podařila.

„Dobrý den, Jeremy Toffnere," řekl anglicky. „Jak vidíte, můžete šetřit municí."

^ ^ ^

Stáli pak proti sobě v jeskyni: Šéf a jeho agent.

„Problém je tedy následující," konstatoval Rhodan. „Jak se dostaneme do města, a tím i do vašeho úkrytu? Myslíte, že by se nám to mohlo podařit pod pláštíkem noci?"

„To možná ano, ale Tagnor je pět set kilometrů daleko. Náš pochod pouští by nezůstal nezpozorován, pane."

„Jistě, to máte pravdu," odpověděl Rhodan a rozhlížel se po jeskyni. „Tady jsme v bezpečí?"

„Ano. Celé údolí je bezpečné. Nikdo by nešel dobrovolně na poušť. Občas tu sice přeletí nějaký letoun, ale létají tak vysoko, že tohle údolí snadno přehlédnou."

„Gucky, Rasi Čubaji!" zvolal Rhodan. „Rád bych vám položil několik otázek!"

„Jen do toho!" povzbuzoval ho myšob. „Jestli to chceš vědět, jsme tady vyloženě v pasti."

„Gucky má pravdu," souhlasil Afričan. „Údolní kotel nás sice schovává před zvědavci, ale jakmile by nás tu někdo objevil, nedostali bychom se odtud."

Rhodan přikývl.

„Právě proto musíme zmizet. Arkonidané budou pátrat po uprchlých rekrutech a jistě budou systematicky pročesávat i tyhle hory. Toffner však říká, že je velice těžké proniknout do města. Všude jsou samé stráže. Tudíž se vás dvou ptám; kolik času budete potřebovat na teleportaci dvou set mužů do Tagnoru?"

To byla oprávněná otázka. Cucky si hladil kožešinu a pře-

myslel. „Těžko říct. Když do toho zapojíme ještě i Taká, možná jeden nebo dva dny. Cíl je známý?"

„Toffner nám ho ukáže."

„Fajn. Kdy se do toho máme pustit?"

Rhodan přivolal Toffnera, který čekal na rozhodnutí V koutě jeskyně. O myšobovi už toho slyšel hodně, ale ještě nikdy ho neviděl.

„Tohle jsou Gucky a Ras Čubaj, Budou nás všechny postupně teleportovat do Tagnoru. Nejdříve půjdeme my, abychom si obhlédli situaci. Pak budou následovat ostatní. Vysvětlíte těm dvěma, jak to v Tagnoru vypadá, já zatím vydám rozkazy ostatním."

Nechal Toffnera u mutantů a odešel za Rosbergem, Gorlatem a Bullym. Trojice mužů stála u východu z jeskyně.

„Bully, budeš mě pár hodin zastupovat. Já se půjdu s Toffnerem, Guckym a Čubajem podívat do Tagnoru na naše ubytování. Pokud tu na vás někdo zaútočí, braňte se, ale jen umírněně, aby si Arkonidané mysleli, že se tu brání skutečně jenom chudáci Zaliterané."

„Proč do Tagnoru nejdeme všichni?" zeptal se Rosberg.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Protože to není možné. Zjistím, jak to tam vypadá, a pak vyrazíme. Za dva tři dny bychom měli být všichni v katakombách Tagnoru."

^ ^ ^

Jen pár minut poté, kdy Rhodan zmizel, hlídky speciální jednotky hlásily, že se v malé výšce nad údolím pohybuje neznámý letoun. Byl to kluzák s krátkými křídly, ale způsob letu prozrazoval, že letí pomocí antigravu. Letoun se zvolna snášel a kopíroval krajinu tak, že se málem dotýkal korun stromů.

Bully se schoval za skalní výčnělek a zamával k jeskyni: „Deset mužů ke mně!" křikl a tasil paprskomet. „Opatrně! Nesměj nás objevit předčasně!"

Mezi muži, kteří se k němu plazili, byl i šéf jednotky mutantů John Marshall.

„Kolik jich může být?“ zeptal se Bullyho.

„Uvidíme. Jsem napnutej, jestli to jsou Arkonidani nebo Zaliterani.“

Jejich trpělivost nebyla zkoušena dlouho. Kluzák dosedl a bzučení antigravu ztichlo. Pak se otevřel vstup a vyskočily čtyři postavy. Neměly uniformu, byli to robotí.

„Pilot je Arkonidan! Důstojník!“ hlesl tiše Marshall. „Cítím jeho myšlenky. Jde o rutinní akci. Přistáli tady čistě náhodou!“

„To je ale směla!“ zavrčel Bully. „Ale jestli sem přijdou, musíme je zneškodnit. A co ten pilot? Kdyby nám ulít, za pár minut tady budou s bombama a promění tuhle krajinu v pekelnou výheň. Takže: Nikdo nesmí uniknout!“

„André Noire!“ špitl Marshall.

„Volals mě?“ ozval se sugestor.

„Kdyby něco, musíš pilotovi zabránit v odletu!“

Noir přikývl. „Zkusím to. Snad ho přiměju, aby opustil letoun. Později mu nasadím hypnoblok, aby na všechno zapomněl. Dokonce ho můžu poslat do Tagnoru s falešnými vzpomínkami.“

„Výborně,“ zamumlal Bully a soustředil se na blížícího se robota. Právě se zastavil a ukazoval ostatním nějaké stopy v písku.

„Otisky našich nohou!“ zabručel Bully a kývl na ostatní. „Už nemůžeme na nic čekat. Noire, ujměte se pilota. My se postaráme o ty zvědavé roboty.“

Bully se posunul blíž k okraji skály.

„Palbu zahájíme současně,“ šeptal ostatním, „musíme je zničit dřív, než zapnou švy ochranný štít!“

To bylo docela dobře možné. Roboti měli na těle několik velmi citlivých míst. Pokud je člověk zasáhl, přerušil elektronické obvody a vyřadil z činnosti celého robota. Ovšem kdyby se ro-

botům podařilo aktivovat své energetické ochranné štíty, byli by prakticky nezničitelní.

Bully pozvedl levačku. Muži byli rozmístěni tak, aby mohli vždy alespoň tři střilet na jednoho z kolosů.

Bullyho paže klesla a v té chvíli propuklo peklo. Zbraňové paprsky vyšlehly z mnoha míst současně... Tři roboti nestačili zareagovat, ale čtvrtý měl štěstí. Jeho ochranný štít se aktivoval a uzavřel svého pána do neprostupného zvonu z Čisté energie. A pak robot začal opětovat palbu.

„Betty!“ zašeptal Bully, když se přikrčil do relativně bezpečného úkrytu. Robotova palba totiž tavila celé kusy okolních skal. „Jedině Betty!“

Betty Toufryová vyrostla - a zůstala mladou dívkou. Buňková sprcha na planetě Poutník jí prodloužila život o šest desítek let. Zachytila Bullyho zoufalé impulzy a okamžitě pochopila. Éez dlouhého váhání přispěchala ke vstupu do jeskyně a podívala se na situaci.

Tři roboti na zemi, čtvrtý pochodoval k jeskyni - nejvyšší čas zakročit!

Betty se soustředila...

Robot se zastavil, zapotácel se, pak ztratil půdu pod nohama a upadl. Zatímco se snažil znovu aktivovat štít, jenž se mu pádem vypnul, o kousek dál se zvedla hlaveň paprskometu a vyřadila ho z boje stejně jako jeho tři kovové kolegy.

Tím však ještě nebylo nebezpečí zažehnáno-

Kluzák se hned při prvních náznacích boje zvedl a vystoupal dvacet metrů nad údolí. Tam se zastavil, jako by pilot přemýšlel, co má udělat. Pak začal ve spirále klesat a přistál.

Pilot vylezl z kabiny a podivně zdřevěnělými pohyby se blížil k jeskyni.

André Noir vstal. „Mám ho ve své moci, pane," řekl tiše. „Jeho mozek se dá velmi snadno ovládat, ten chlapík je značně psychicky zesláblý, neřku-li zdegenerovaný."

„Výborně!" pochválil ho Bully a taky vstal. Schoval paprsko-

met a řekl: „Mrkneme se na něj. Marshall, pokuste se z něj společně s Noirem dostat to nejdůležitější. Pak ho necháme odletět, ale bude si pamatovat něco docela jiného, než co prožil."

„Nebylo by lepší použít ten kluzák pro nás?"

„Ne! Postrádali by ho a hledali by ho. Nač by nám byl? Kromě toho máme za skalami ještě Toffnerův kluzák. Myslím, že nám víc pomůže, když jim pošleme pilota, nakrmenýho faleš-nejma informacema."

Noir vzdychl. „Dobrá, tak my se mu podíváme na zoubek."

O půl hodiny později se kluzák vznesl a letěl zpět k městu Tagnor. V pilotním křesle seděl stále stejný Arkonidan, ale už byl vybaven cizími vzpomínkami.

^ A 4-

„Tak mi dejte tu ruku!" naléhal netrpělivě Ras Čubaj, protože Toffner váhal. Gucky stál těsně vedle nich, packou si přidržoval Rhodana. „Potřebujeme tělesnej kontakt, abysme mohli skočit." Podíval se na myšoba. „Máme cíl?"

Cucky přikývl.

Oba teleporteři se soustředili a pak společně se svými dvěma druhy skočili.

Zhruba o hodinu později dostal admirál Calus alarmující zprávu, že v severní části hor mezi Tagnorem a Largem existuje větší skupinka rebelů, která zaútočila proti letounu Arkonidanů a zničila čtyři bojové roboty.

Calus se třásl vzteky, když vyslechl pilotovu zprávu: „Pane, podle rozkazu jsme pročesávali odlehlá místa na poušti a v horách. V těchto místech je pro uprchlé rebely jen málo možností ukrytu. Rozdělili jsme se. Já jsem převzal východní část směrem k Largu. Vtom jsem byl ostřelován a všiml jsem si Zaliteranů, ukrytých v údolí. Podle rozkazu jsem přistál a vyslal roboty. Všichni čtyři byli zničeni. Abych zachránil kluzák, vzlétl jsem a vrátil se na základnu."

Calus si ho podmračeně prohlížel: „V severních horách? Zjistil jste přesnou pozici?"

„To údolí najdu vřdycky, pane!"

„Dobrá! Takže ještě dnes před setměním vyšleme letku stíhaček. Pokuste se ty dezertéry chytit živé. Potřebujeme vojáky a ne mrtvolu, jasné?"

„Můžete se na nás spolehnout..."

„To doufám! A ne aby vás napadlo, že se vám to údolí najednou ztratilo! Pokud tahle akce skončí neúspěchem, degraduju vás na obyčejného vojína!"

O deset minut později letka stíhaček odstartovala. Nešťastný důstojník s falešnou pamětí letěl s ní. Byl to jeho poslední let jako důstojníka, protože Calus své sliby dodržoval.

Domnělý úkryt rebelů totiž ležel přesně o dva tisíce kilometrů dál než místo, na kterém Bully a speciální jednotka čekali na Rhodanův návrat,

^ _*_ ^

Rematerializovali uprostřed rozlehlé skalní sluje pod arénou Tagnoru. Rhodan se pustil Guckyho a pohledem na Toffnera se ujistil, že přistáli na správném místě.

„Tady nechám zřídit hlavní stan," řekl Rhodan pomalu a naslouchal zvuku svého hlasu. „Jak jsme hluboko pod povrchem?"

„Ani ne dvacet metrů," odvětil Toffner. „Jsou tu různé východy. Dveře jsou většinou tak zapuštěné do skály, že si jich nikdo nevšimne. Jsme pod centrem města. Vládní palác je odtud pět minut cesty."

Rhodan přikývl.

„Výborně! Odtud můžeme operovat." Pak se na Toffnera přísně zahleděl. „Kdo to tady dole kromě vás zná? Proč Arkonidany nenapadlo hledat uprchlíky tady pod zemí?"

„Řekl bych, že o katakombách prostě nevědí. Znají jenom vnej-

si okruh. Ten vnitřní je uzavřen, je tajný. Můj úkryt tu je už tři roky."

„Díky, Toffnere, asi máte pravdu. Dobrá, takže sem dopravíme naše muže a jejich výstroj. Gucky a Rasi, zpátky skočíte sami. Já zůstanu s Toffnerem tady."

Myšob chtěl asi ještě něco říct, ale pak souhlasné: přikývl a vzal Rase za ruku. Teleportovali společně.

Rhodan se chvíli díval na místo, odkud zmizeli, potom se otočil k Toffnerovi a řekl: „Tak a teď mi povězte něco víc o těch dvou Zaliteranech, které tady ukrýváte."

^ A ^ .

Admirál Calus zastavil vozidlo před budovou a vystoupil. Doprovázeli ho dva vyšší důstojníci s paprskomety v rukou. Když vstupoval do portálu, stráža mu salutovaly.

Calus sem do televizní centrály chodil téměř každý den. Vysílal odtud své nabubřelé, velkopanské řeči o občanské poslušnosti vůči Arkonu. Jako dnes.

Jakmile začal mluvit, slyšeli ho i dole v katakombách. Dnes už Caluse viděli a slyšeli podruhé. Včera studovali, jeho zjev, aby našli někoho, kdo mu bude aspoň trochu podobný- Seržant Osega teď seděl vedle Rhodana a pozoroval kašdické Calusovo gesto. Biochemie! už mime pozměnili rysy jeho tváře- Seržant Osega se nyní neuvěřitelně podobal admirálu Calusovi.

Skutečný Calus právě říkal: „... použijeme všech dostupných prostředků, abychom zabránili dalším dezercím- Za dezerci -smrt! Zatím jsem s uplatněním nejvyššího trestu váhal, ale do budoucna se to změní. Zastřelím každého uprchlíka a dezertéra. Kdo se nepodřídí vůli Arkonu, skončí před popravčí četou. Myslím, že jsem se vyjádřil dostatečně jasně."

Obrazovka zhasla.

Seržant Roger Osega vzdychl.

„A já mám beji touhle příšerou! Moc velkou radost z toho nemám..."
„Radost neradost," namítl Rhodan. „Na vašem hereckém umění hodně záleží. Biochemie! vás ještě maličko upraví, abyste byl vskutku dokonalou kopií,"

Osega přikývl. „Já vím, že není jiná možnost, pane, jenom jsem chtěl říct, že ten člověk je zrůda."

Rhodan se usmál. „I vy se tak budete muset chovat. Pošlete nás totiž jako dobrovolníky na loď Arkonu!"

Pak ještě jednou podrobně probrali plán akce. Museli už jen počkat na nejvhodnější příležitost,

Ta přišla o čtyři dny později.

^ A ^

Seržant Osega prožil několik nepříjemných hodin v laboratoři, kde ho upravovali tak, aby byl od Caluse k nerozeznání. Jakmile byl hotov, předstoupil před něj Rhodan a řekl: „Calus bydlí v Zarltově paláci a často bývá sám ve své pracovně. Tady - podívejte se sami."

Harno, kulovitá bytost ze soustavy Tatlira, se pomalu snášel od stropu. Na jeho povrchu mohli pozorovat projekci Calusovy pracovny - Harno dokázal na dálku přenášet obrazy libovolného prostředí.

Viděli místnost zařízenou těžkými kusy nábytku, několika technickými aparaturami, a v pozadí viděli hlavu postele. Krátký pohled skrze dveře prozrazoval, že za nimi stojí dva strážníci.

„K výměně musí dojít v této místnosti," řekl Rhodan. „Protože nemusíme minout strážce, nemělo by to být těžké. Osego -Gucky vás odnese přímo do té pracovny. Pro jistotu s vámi bude teleportovat také Ras Čubaj, kdyby se Calus chtěl bránit- Musí to proběhnout rychle."

Seržant Osega nespouštěl oči z Hama.

„Kdy?"

Rhodan pohlédl na hodinky. „Calus bude brzy mluvit k národu. Zítra místo něj už promluvíte vy, Osego! Takže zítra ve Čtrnáct hodin místního času."

^ A ^

' Krátce po poledni dostal admirál Calus zprávu od Regenta. Byla mu předána důstojníkem, který mu ji osobně přinesl z vlajkové lodi. Vypadal rozrušeně a čekal na odpověď.

Ale Calus mávl rukou a začel se do zprávy. Pak svraštil čelo a zaklel: „Sakra, prý máme příliš málo jednotek! Výcvik prý trvá příliš dlouho! Regent chce pořád víc oficirů!"

Pak vzhlédl.

„Příští transport odlétá pozítří, že?"

„Ano, admirále!"

„Dobrá, takže ve své dnešní řeči zdůrazním, že budeme potřebovat i starší ročníky. Regent potřebuje zkušené muže. Třeba už objevil planetu Zemi, která nám nadělala tolik starostí. Proto ty přípravy... No, ať už je tomu jak chce, musíme splnit svou povinnost. Odešlete Regentovi následující zprávu:

Calus Regentovi! Speciální transport budoucích důstojníků je připravován s důrazem na zkušenosti z vesmíru. Na Zalitu žádné potíže. Všechno v normálu, admirál Calus."

Potom zvedl hlavu. „Postarejte se o odeslání."

Důstojník odešel. Calus zůstal sám.

Seděl za stolem a netušil, že každičké jeho slovo bylo odposlechnuto. Stejně tak nemohl tušit, zeje pozorován. Bylo to úplně stejné, jako kdyby seděl před kamerou.

Do dnešního projevu mu zbývaly ještě dvě hodiny.

Vzdychl.

Připadal si málo využitý. Věděl, že by se klidně mohl stát Imperátorem Arkonu, protože byl jedním z mála mužů, kterým zůstala čínorodost a zájem o okolní svět. Vzdychl a začal si psát poznámky pro dnešní řeč. Potřebovali zkušené vesmírné vlky...

Vtom uslyšel nějaký zvuk a ohlédl se.

A díval se do své vlastní tváře.

Několik vteřin nevěřicně zíral na Arkonidana mezi stolem a dveřmi. Bylo záhadou, jak se ten muž dostal dovnitř. Navíc nebyl sám, u nohou mu hopsala jakási chlupatá bytost.

Calus sedel jako zařezaný. Nevěřil vlastním očím.

„To Čumíš, co?“ poznamenala ta malá bytost nejčistší arkonidštinou! Muselo to být zvíře! Už zase zázrak!

„Kdepak, admirále, nejsem žádný domácí zvířátko. Ani nejsem cvičenej...” - Copak ta mrcha uměla číst myšlenky?

Calus už na to nedostal odpověď, protože se ze stolu vznesla černá krabička, na kterou chtěl sáhnout a vyvolat tím poplach. Zvedla se do výšky a pak se najednou sama od sebe roztříštila o stenu. Byla nepoužitelná.

„Je nám líto, admirále, ale právě jste dosloužil. Před sebou vidíte svého nástupce...”

A než stačil pravý admirál cokoli namítnout nebo udělat, už u něj ta drzá bytost byla, popadla ho za ruku a zmizela s ním z pracovny.

^ A ^

Skutečný admirál Calus se nestačil divit, když se vmžiku ocitl na neznámém místě v jakési jeskyni a musel se dívat do nepřátelských, zakaboněných obličejů neznámých mužů.

V jednom rohu místnosti stála tiskárna, ze které každých pár minut vypadl skutečný zaliteranský pas. Skupina mužů u stolu je pak zaplňovala identifikačními kódy a vzorky mozkových vln, zapisovala do nich potvrzení a kladla je na hromádku.

Vzadu seděli další Zaliterané u primitivních stolů a povídali si. Někteří si četli. Část jeskyně byla zakryta prostěradly, aby nebylo vidět, co se za nimi děje. Jednou jedinkrát odtud vyšel

nějaký muž a řekl jednomu ze Zaliteranů: „Přístroje jsou připraveny, pane, můžeme začít.“

„Dobrá.“

Oslovený Zaliteran si prohlížel Caluse a mlčel. Dlouho mlčel a pak konečně řekl: „Asi chápete, co se stalo, Calusi. Místo vás jsme na váš trůn posadili dvojníka. Nacházíte se v naší moci a volný budete, teprve až dosáhneme svého- Hodně bude záležet na vás samotném. Vydejte nám dobrovolně všechny informace, které máte.“

Calus byl pevně přesvědčen, že padl do rukou rebelů. Tušil, že je podporují bytosti z jiných světů, nadané parapsychickými vlastnostmi, ale nenapadlo ho, že by mohlo jít o Pozemšťany.

„Ptejte se,“ řekl lhostejně. „Dozvíte se všechno, co smím říct. Zbytek...“

„O zbytek si nedělejte starosti,“ ujišťoval ho Zaliteran, kterým nebyl nikdo jiný než Rhodan. „Vašemu zdraví neublížíme. Metody našich hypnóyslechů jsou čisté a neškodné. První otázka; co je cílem násilného verbování? S kým Arkon bojuje?“

Calus přimhouřil oči.

„Odmítám odpovídat. Kromě toho vás důrazně upozorňuji, že jste unesli admirála Arkonu a že budete velmi přísně potrestáni, až...“

Rhodan zavrtěl hlavou a podíval se na muže v koutě. Ten se jen usmál.

„Manoli, jinak to nejde. Je mi líto. Hypno výslech!“ Zatímco pyšného

Caluse odváděli, po ulicích Tagnoru kráčel muž, který měl otestovat první rozkazy falešného admirála.

^ ^ ^

“^

Byl to japonský mutant, teleporter Tako Kakuta. Toulal se ulicemi jako někdo, kdo nemá nic na práci. Potkával jen málo Zaliteranů svého věku. Buď byli na cestě k Arkonu, anebo se někam ukryli.

Když byla ve veřejných reproduktorech ohlášena další řeč admirála Caluse, Kakuta odešel do nejbližší restaurace, posadil se ke stolu a objednal si víno. Zdejší révě se pod horkým sluncem velmi dařilo.

Na obrazovkách se brzy objevila admirálova tvář. Tako ji pozoroval a musel si přiznat, že se jen málokdy podaří takový dokonalý klam. Osega se mu podobal nejenom tváří a mimikou, ale i pohyby.

„....vydávám tímto rozkaz, aby se všichni - podotýkám, že všichni muži Zalitu - hlásili u odvodních komisí. Tam se teprve rozhodne, kdo je a kdo není schopen služby u flotily!"

Tako se musel potutelně usmívat. Celá tahle situace byla více než zvláštní...

„....někteří Zaliterané se vyhýbají plnění své čestné povinností. Pokud bude objeven kdokoliv z povolanych ročníků jinde než u odvodní komise nebo na cestě k ní, bude bez milosti zastřelen!"

Tako si všiml, že se pár starších hostů podniku na něj zadívalo. Patrně spadl do zmíněných kategorií. Ale budiž: tady mu nic nehrozilo.

Calus mluvil dál a zdůrazňoval, že nyní už je Regentova trpělivost vyčerpána. Impérium bylo ohroženo příliš silnou mocností, a proto ke své obraně potřebovalo všechny dostupné síly.

Když skončil, v restauraci bylo chvíli ticho. Pak se jeden postarší Zaliteran zvedl, hodil na nálevní pult minci a odcházel. Ve dveřích se ještě otočil a řekl: „Kdo se dá k Arkonidanům, je zrádce a sluha robotů!"

Pak zmizel.

Ti, kteří zůstali, jako by se probrali ze zlého snu. Vzrušeně debatovali a vzájemně si oponovali. Tako toho využil, aby nepozorovaně opustil lokál. Musel přiznat, že Osega odvedl dobrou práci - možná lepší než pravý Calus. Byl přesvědčen, že by oklamal snad i samotného počítačového Regenta, kdyby ho poslouchal.

Pokračoval v procházce a zamířil ke kosmodromu. Tam mu však zastoupil cestu strážní robot a požadoval průkaz. Tako jej pochopitelně měl. Byl vyroben v podzemní laboratoři. Ale k čemu průkaz? Tako měl stejně „správný“ věk.

Bez mrknutí řekl robotovi; „Jdu k odvodní komisi. Kde to ' J??"

Robot si prostudoval průkaz. Pak řekl: „Projít zábranou, ke správní budově. Čeká tam důstojník."

Aniž by Tako chtěl, stal se z něj pokusný králík. Zatímco kráčel dál, pokoušel se navázat telepatický kontakt s Johnem Marshallem nebo nějakým dalším mutantem. Když se zastavil těsně před označenou budovou, někdo mu v jeho mozku odpověděl:

Musíš předstírat, že chceš být povolán. Když se zeptají, proč až dnes, vymluv se na nemoc. Střežíme tě, Harno nám tě ukazuje. Neboj se, přijdeme brzy!

^ A ^

Následujícího dne se do služeb Arkonu přihlásilo dalších deset Rhodanových mužů. Měli patřičné doklady i potvrzení, že se z nejrůznějších důvodů nemohli dostavit dříve- Všichni byli pak shledáni jako schopni přijetí do flotily Arkonu. O další dva dny později se těchto deset mužů pustilo do práce:

byl mezi nimi i sugestor André Noir.

Nebylo těžké vylákat jednotlivé důstojníky do místnosti, ve které se ubytovali Pozemšťané. Tam byli hosté vystaveni posthypnotickému vlivu a vraceli se na svá místa s novými vzpomínkami.

Tak se stalo, že oněch deset Pozemšťanů udělalo rychlou kariéru. Brzy měli vyšší hodnosti a museli je poslouchat dokonce i roboti, zvláště poté, kdy byli nepozorovaně přeprogramováni.

Osega dal hrát roli Caluse.

A v podzemí města se připravovala nová akce. :

Rhodan oznámil jména padesáti Členů komanda, kteří nesmé-

liis ostatními na Arkon. Byl mezi nimi i Gucky. Neexistoval totiž prostředek, jak z něj udělat Zaliterana.

„Ještě dnes půjdeme nahoru a přihlásíme se. Celkem nás pak bude sto padesát. To by mělo stačit." Rhodan se potom obrátil k Toffnerovi: „Vy zůstanete tady. Major Rosberg převezme velení nad zbytkem komanda a bude řídit akce na Zalitu. Kdyby se mělo stát něco nepředvídaného, ozve se DRUSUSU a ten pak zbytek jednotky vyzvedne. Doufám, že je to jasné!"

Rosberg se mu zadíval zpříma do očí. „To myslíte, že bychom zbaběle uprchli a vás nechali napospas?"

„Poslouchejte rozkazy, Rosbergu!" přísně ho usměrnil Rhodan. „Však my si pomůžeme sami! Kromě toho by vaše oběť byla zhola nesmyslná. Pokud nás dostanou, vy už nám nepomůžete. Takže! Provedete mé rozkazy! Ještě nějaké otázky?"

Major Rosberg kývl. „Transmitterový přijímač v jeskyni... Co s ním?"

„Dobře, že jste mi to připomněl, majore. Pošlete tam tři muže, kdyby bylo zapotřebí nějakého dalšího materiálu nebo zbraní. Tady na Zalitu musí vzniknout skutečná základna, která by se ubránila i útoku z Arkonu."

Pak dohodli další detaily a všechno se zdálo jasné.

První muži opustili prostory pod arénou a vydali se ke kosmodromu. Nebezpečí nebylo nijak velké, protože desetičlenný předvoj už připravil nejdůležitější kroky pro jejich přijetí. Většina důstojníků byla vybavena hypnoblokem a roboti byli přeprogramováni.

O dva dny později vyrazili poslední „dobrovolníci". Patřili k nim i Rhodan, Bully, Atlan, kapitán Gorlat a Fron Wroma. Dorazili až k registračnímu úředníkovi v hodnosti seržanta. Jakmile nahlédl do jejich pasů, nadsakoval radostí: „Hele... vy už jste sloužili ve flotile Zalitu, jak vidím- Major - eh - Sesete?" To bylo Rhodanovo krycí jméno. „Výborně! Potřebujeme zkušené muže. Myslím, že vám vaše hodnost zůstane." Prohlížel si další pasy. „Kapitán Ighur, obchodní flotila." To byl Atlan, kte-

ry nyní přikyvoval. „Vy jste všichni důstojníci? Major Roake...“ podíval se na Bullyho. „Kapitán Norvt, poručík Likro... Výborně!“ strčil pasy svému asistentovi, „Postarejte se jim o vhodná ubytování. Každý den se nám nehlásí celá skupina důstojníků. Asi jste se chvíli rozhodovali, jestli k nám půjdete, co? No, nechme toho. Hlavně že jste tady. Lékařské vyšetření proběhne zítra... Ale vidím, že jste všichni zdraví...“

Zbytek dne proběhl normálně. Dostali výbavu, ošacení a předměty denní potřeby. Teprve k večeru, když už seděli ve svých kajutách, se nepozorovaně scházeli, aby se poradili jak dál. Harno jim ukázal, že dole pod arénou je všechno v pořádku. Calus měl další proslov k národu a národ ho za to ještě více nenáviděl. Regent mohl být se svým admirálem spokojen.

-> A ^

Toffher-Garak měl Ý kapse potvrzení, že není schopen služby ve flotile Arkonu. Dostal je osobně od Caluse, a mohl se proto volně pohybovat po kraji. Nejdříve ze všeho si pronajal kluzák a letěl do Largu za obchodníkem Hhokgou.

Obchodník s látkami byl více než překvapen, že svého přítele vidí tak brzy.

„Dostáváte mé do nebezpečí!“ zašeptal, jakmile Toffnera spatřil. „Proč jste přišel? Situace se během posledních dní zostříla. Zítra musím na lékařskou prohlídku. Berou teď už i staré muže...“

„Jenom klid!“ trpělivě ho přerušil Toffner a posadil se. „Vy nebudete uznán za schopného, věřte mi. Ušetříte si otázky a podívejte se na tenhle papír. Je vystaven na vaše jméno a stvrzuje, že jste byl v Tagnoru a že vás odvodní komise neuznala. Tenhle

doklad ukazujte strážím a hlídkám, které vás zastaví na ulici.“ Hhokga zíral.

„Kde jste to vzal?“ „Prosím! Žádal jsem vás, abyste mi nekladl otázky. Přijměte

mou pomoc. I vy jste mi pomohl, když jsem potřeboval, tohle Je jen malá protislužba."

„Musíte mít velmi vlivné přátele," poznamenal obdivně obchodník. „Možná dokonce dokážete před Arkonidany ochránit Markha a Kharru."

„Ti dva se smějí pohybovat po Tagnoru bez omezení, protože dostali také takové doklady. Dostanou povolení navštívit Larg. Proto jsem tady."

Hhokga vytáhl ze skříně láhev s vínem a taky se posadil. „Proč jste mě vyhledal, příteli?"

Toffner vzdychl.

„Máte styky se zdejšími úřady. Potřebuju divokou zvěř a dobrovolné gladiátory pro arénu. Úřady mi nevydají žádné zločince a vězně, protože Arkonidané vyprázdnili všechna vězení. A ukažte mi někoho, kdo by šel do arény dobrovolně? Takže nemáme mnoho mužů. Jestliže neseženu gladiátory, budu muset proti sobě nechat bojovat zvířata."

„A s čím vám mohu pomoci?"

„Při sestavování expedice. Postaral byste se toliko, aby jeden z vašich transportů míjel určité místo v horách a převzal tam můj náklad. Všechno je to zcela oficiální a se svolením úřadů. Organizoval bych to sám, ale musím zpátky do Tagnoru."

„Vy myslíte v horách? A kde seženu lidi, kteří s tím transportem pojedou?"

„Dám vám deset průkazů, podepsaných admirálem Calusem. Říkají, že jejich majitel byl vyšetřen a není schopen boje v arkonidské flotile. Můžete je použít podle libosti- Jistě máte deset přátel, kteří se budou ochotně věnovat transportu vašeho zboží, když za to nepůjdou do války."

Hhokga se rozzářil.

„Jestli jsou ty vaše doklady opravdu tak všemocné - pak mohu zaručit, že to půjde... Ale proč karavana? Proč ne letadla?"

„Mám své důvody, a kromě toho se musím vyhnout zbytečné pozornosti. Takže za tři dny. Teď vám nakreslím pláněk."

^ A. ^

Major Rosberg uvažoval nahlas: „Gucky skočí do jeskyně. Za dva dny se třemi muži. Zapnou transmitter. Ještě předtím se spojíme s CALIFORNIÍ a vydáme rozkaz, aby poslala všechny potřebné věci. Za tři dny vyrazí Hhokgova karavana. O dva další dny později bude v horách...”

^ A ^/

Hlídka sestávala ze čtyř bojových robotů a jednoho Arkonidana. Systematicky prohledávali sklepem jedné ulice Tagnoru, která vedla od paláce do katakomb. Šlo na první pohled o zcela rutinní kontrolu.

Taky by se nic nestalo, kdyby...

Zaliteranský strážný, který měl volno a hodlal navštívit svou rodinu v Tagnoru, vběhl hlídce přímo do náruče. Byl zkontrolován a pak propuštěn. Už chtěl odejít, když ho Arkonidan z hlídky zastavil.

„Vy se v Tagnoru asi dobře vyznáte, vojáku?”

Zaliteran ochotně přikyvoval. „Znám to tu jako švy boty, pane!”

Arkonidan ukázal k aréně: „Támhle probíhají souboje?”

„Teď ne, pane. Chybějí zvířata i gladiátoři.”

„Jsou tam nějaké podzemní prostory?”

„Katakomy, pane. Během her se v nich zdržují gladiátoři. Jsou tam taky klece pro zvířata.”

Arkonidan se na Zaliterana zkoumavě zadíval. „Nebylo by možné, že se tam schovávají dezertéři?”

Voják zavrtěl hlavou. „To sotva. Všechny známé katakomby jsme už prohledali, pane. Nenašli jsme žádné stopy po uprchlících.”

Důstojník zpozorněl. „Všechny známé katakomby? Znamená to, že nějakou část podzemních chodeb neznáte?”

„Ano. Říká se, že tam vedou tajné chodby do paláce, ale že jsou buď zazděné, nebo zasypané...”

To bylo všechno, co chtěl Arkonidan vědět. Jeho pochybnosti se potvrdily. Pod Tagnorem by se jistě našly prostory, kam se mohli skrýt utečenci.

„Díky," řekl vojákovi, „můžeš jít."

Pak se obrátil ke svým robotům: „Následujte mě. Termopaprskometry mějte připravené!"

A namířil si to k aréně.

^ ^ ^

Dole byla tma, ale roboti měli reflektory. Ve stropích katakomb byla sice umístěna světla, ale ta nyní nesvítla. V místech, kde se chodba rozvětvovala, nechal Arkonidan stát na stráž roboty, prošel vždy levou chodbu, pak se vrátil a pokračovali-

Dlouho nikoho neobjevili. To v Arkonidanovi jen utvrzovalo podezření, že někde vzadu, hluboko v podzemí, budou nějaké lepší úkryty. Musel je najít.

„Dál!" přikazoval.

Jeich kroky zněly tupě a dutě, ale Arkonidan měl dobré uši. Najednou měl pocit, že proti nim někdo přichází. Že ho slyší. Rozkázal robotům zastavit a zhasnout světla.

Hlídka ztichla, a proto bylo nakonec dobře slyšet blížící se kroky.

Když se zanedlouho v ústí chodby objevila postava, Arkonidan rozsvítil ruční svítilnu a namířil před sebe kužel světla. „Stát! Kdo tam?"

Toffner se vyděsil málem k smrti. Právě vyšel z tajné chodby a hned narazil na pátrací hlídku.

„Jsem Garak, zdejší správce."

„A co tady hledáš takhle v noci?!"

„Patří to k mé práci..."

„Odkud přicházíš? Táhle z té bodní chodby? Pojd'! Ukážeš mi, kdes byl!"

Toffnera zamrazilo. Chodba byla krátká a končila kamennou stěnou. Zvolna se otočil a šel napřed. Byl to nepříjemný pocit, mít v zádech hlavně čtyř paprskometů...

„Tady.chodba končí," řekl. Zastavil se a doufal, že si Arkonidan nevšimne tenkých spár ve skále.

Ale Arkonidan nebyl hlupák. Uvažoval logicky. „Takže tys byl v téhle chodbě? Tady, kde nic není?" „Ano - zabloudil jsem."

„Správce arény že by zabloudil? Lžeš, Zaliterane! Cos tu hledal ~ a kudy se jde dál?" Kudy sejde dál...

Toffner uvažoval jak mohl, ale spásná myšlenka ho nenapadala.

Gucky! Kitaji! Iši! snažil se v duchu aktivovat Rhodanovy telepaty. Stav ohrožení! Čtyři roboti! Jeden Arkonidan!

Odpověď přišla překvapivě rychle: Už o nich víme, Toffnere. Jen klid! Zadrž je!

Rozumím!

„Odpověz, Zaliterane!" vyjel hrubě Arkonidan. „Cos tady chtěl? Ukaž mi skryté dveře, nebo dám robotům rozkaz roztavit stěny chodby!"

„Za tou zdí nic není," ujišťoval ho Toffner a doufal, že se brzy něco stane. „Pro mě za mě klidně nasad'te své roboty. Možná se pak konečně dozvím, jestli tady doopravdy jsou tajné chodby."

Arkonidan váhal a pak kývl na nejbližšího robota: „Nejnižší intenzita - proti čelní stěně! Pal!"

Toffner za sebou uslyšel tichý zvuk. To se blížily kroky. Arkonidan se ohlédl, ale nečekané ráně z temnoty se už nestačil uhnout. Tiše zasténal a svezl se k zemi.

„Psst!" To byl Gucky. „Mám s sebou Betty. Pokusíme se ty roboty zneškodnit telekineticky... Já si vezmu dva, Betty dva... Rychle..."

Netrvalo to dlouho.

Roboti najednou přestali pracovat, protože se jich chopila neznámá síla a praštila s nimi o skálu. Skála to vydržela, roboti však ne. Zachrastilo v nich a přestali fungovat...

„Tak, a teď do práce!“ oznámil už nahlas Gucky. „Díru ve stěně musíme zatavit, roboty přeprogramovat a ten Arkonidan dostane hypnoblok, aby si později vzpomněl na docela jiné věci než na nás,”

Toffner byl rád, že mu nic nevyčítají. Nevěděl sice proč, ale cítil určitou vinu, i když za nic nemohl.

Otevřel dveře v boční stěně chodby. Roboti se jích naštěstí nedotkli. Muži speciální jednotky ho přivítali s úlevou. Netušili totiž, co se na chodbě děje.

A tak se stalo, že se pátrací hlídka o čtyři hodiny později vrátila na kosmodrom a její velitel podával hlášení: „Prohledali jsme ulice v blízkosti paláce. Také jsme prohledali takzvané katakomby pod bojovou arénou. Všechny chodby jsou slepé. Žádná možnost úkrytu. Je vyloučeno, aby se tam dole ukrývali. dezertér.”

Důstojník, který toto hlášení podával, byl pochválen za zvláštní akci a dostal rozkaz, že má příštího dne hlídkovat na ulicích. Ujistil svého nadřízeného, že tento úkol splní k jeho spokojenosti.

Nemohl tušit, že jeho nadřízený už byl hypnoticky ovlivněn Rhodanovými muži...

Rhodan měl v rukou téměř všechny klíče k úspěchu.

První Část příprav skončila - příprav, jež ve svém konečném efektu měly vést k dobytí Arkonu a odstranění nadvlády počítačového Regenta.

Sto padesát mužů bylo připraveno rozvrátit prastaré hvězdné Impérium. A měl to být sám Regent, kdo měl vydat rozkaz k zahájení akce - rozkaz, který v podstatě znamenal, že si do Arkonu pozve trójského koně...